

இளவேனில்

PLAY LIKE
A GIRL

கேசீ தமிழ் மன்றம்

இதழ் 29 - தை - 2026

Ilavenil - Casey Tamil Manram Inc - ISSN 2200-789X

இளவேனில்

இதழ் 29 – தை 2026
@ கேசி தமிழ் மன்றம்

ஆசிரியர் குழு

சாந்தி சிவகுமார்

பாலா

தாமரை மதியழகன்

ஜேகே

கேதா

சரணியா சத்தியன்

அட்டைப்படம்

அன்ஸ்ருதா தரணி ஜனாதன்

புகைப்படம் - கேதா

உள் வடிவமைப்பு

சி.ஜெயானந்தன்

Ilavenil

Issue 28 – January 2026

© Casey Tamil Manram Inc

ISSN 2200-789X

Editorial Team

Shanthi Sivakumar

Bala

Thamarai Mathiyalagan

JK

Ketha

Saraniyah Saththiyan

Cover Image

Anshruta Dharani Janadathan

Photo - Ketha

Design and Layout

S Jeyananthan

editor@caseytamilmanram.org.au

பொருளடக்கம்

அன்பு முக்கியம்.....	2
எனது முடிவு.....	3
A Lesson I'll Never Forget.....	5
மார்கழியில் யாழ்ப்பாணம்.....	6
The Game That Grew With Me.....	8
ஆசிரியர் தலையங்கம்.....	10
Grandma Tell Me A Story.....	13
அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமா?.....	17
untethering.....	20
Why This Smart Kid Keeps Messing Up Everything But Video Game?.....	21
ஏணி இருந்தும் எட்டத வாய்ப்புக்கள்.....	24
புத்தாண்டு வாழ்த்துகள்.....	27
கணேஷின் கதை.....	29
வாசகர் முற்றம்.....	33
பெற்றதற்கு ஒரு விருது.....	36
ஒரு சேலையின் பயணம்.....	39

அன்பு முக்கியம்

ஒரு முதியவர் தனியாக வாழ்ந்தார். அவர் ஒரு பெரிய வீட்டில் வசித்து வந்தார். அவரது வீட்டின் முற்றத்தில் ஒரு அழகிய மலர்த் தோட்டம் இருந்தது. அந்த வீட்டுக்கு முன்னால் விளையாட்டு மைதானம் ஒன்று இருந்தது. அங்கு சிறுவர்கள் தினமும் விளையாடுவதுண்டு. அவர்கள் அப்படி விளையாடும்போது பல சமயங்களில் அந்த முதியவரின் வீட்டு முற்றத்தில் பந்து விழுந்து அவருடைய தோட்டம் சேதமாகிவிடும். இதனால் அந்த முதியவர் அச்சிறுவர்களை மிகவும் வெறுத்தார். அவர்கள் விளையாடும்போது கூச்சலிட்டு அவர்களை அச்சப்படுத்தி விளையாடவிடாமல் தடுப்பார். அவர் படலையையும் பூட்டுவார். அந்தச் சிறு பிள்ளைகளை மைதானத்திலிருந்தே விரட்டிவிடுவார்.

ஒருநாள் அவர் வீட்டில் இல்லாத சமயத்தில் திருடன் ஒருவன் அந்த முதியவரின் வீட்டில் களவு செய்ய முற்பட்டான். மைதானத்தில் விளையாடிக் கொண்டிருந்த சிறுவர்கள் அதனைக் கவனித்து, அந்தத் திருடனை அங்கிருந்து

விரட்டினார்கள். அதேவேளை அந்த முதியவரும் வீடுவந்து சேர்ந்தார்.

சிறுவர்களைத் தனது வீட்டு முற்றத்தில் கண்டவுடன் மிகவும் கோபப்பட்டு “ஏன் இங்கு வந்தீர்கள்?” என்று கேட்டார். அவரது கடுமையான குரலைக் கேட்டதும் சிறுவர்கள் அமைதியாகவும் பயத்துடனும் நின்றார்கள்.

பின்னர் முதியவருக்கு நடந்தவற்றை மிகவும் விளக்கமாகச் சொன்னார்கள். உடனே முதியவர் மிகவும் அன்புடன் எல்லாச் சிறுவர்களையும் அணைத்து, நீங்கள் மிகவும் கெட்டிக்கார, துணிச்சலான நல்ல பிள்ளைகள் என்று அந்தச் சிறுவர்களின் உதவியைப் பாராட்டினார். இவ்வளவு காலமும் சிறுவர்களை விரட்டி அடித்ததை நினைத்து மனம் வருந்தி அச்சிறுவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டார். அன்றிலிருந்து பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து பந்து விளையாடி மிகவும் இரக்கமாக இருந்தார்.

எனது முடிவு

”அண்ணா...”

தம்பியின் சத்தத்திற்கு விழித்தேன். நான் இன்னமும் பாடசாலை campingல் அல்லவா இருக்கிறேன்? தம்பியோ என்னை உலுக்கினான்.

“அண்ணா. நீங்கள் இன்று துடுப்பாட்டத்திற்குச் செல்ல வேண்டும். நேரமாகிவிட்டது. எழும்புங்கள்.”

அவனின் பதற்றம் என்னையும் பதற்றப்படுத்தியது. இன்று regional துடுப்பாட்டத்திற்கு நான் செல்ல வேண்டும். வேகமாகக் கிளம்பி என்னுடைய புதுச் சப்பாத்துடன் நான் பாடசாலைக்குச் சென்றேன். அங்கு மூன்று பேருந்துகள் கம்பீரத்துடன் நின்றன. எதில் போகவேண்டும் என்ற சிந்தனையில் நிற்கும்போது, “Branev 4th bus” என்று ஆசிரியர் சொன்னார். என்னுடைய தலை திரும்பியது. பின்னால் தூசி பிடித்த குப்பை வண்டி தெரிந்தது. அப்படித்தான் புதன்கிழமை பாடசாலை முகாமிற்குச் சென்றோம். “Thank god” இன்று ஒரே ஒரு பஸ்தான் நிக்குது என்று எண்ணும் போது, நண்பர்கள் கூப்பிட்டார்கள். நாங்கள் கதைத்துக் கொண்டே கிரிக்கட் மைதானத்துக்குப் பேருந்தில் சென்றோம்.

9:15க்குத்தான் முதல் போட்டி என்று ஆசிரியர் சொன்னார். மிகுந்த ஆவலுடனும் பதற்றத்துடனும் சென்றோம். Tossல் தோற்று துடுப்பாடத் தயாரானோம். ஒவ்வொரு சோடியும் இரண்டு ஓவர்கள் முடிவில் வெளியே வந்தார்கள். ஓட்டங்கள் எதுவும் எடுக்கவில்லை. என்னுடைய முறை நெருங்கிக் கொண்டிருந்தது. நெஞ்சு “திக் திக்” என்று அடித்தது. Camp நினைவுகளில் மூழ்கினேன். “என் கையில் இருந்த வெள்ளை நூலை “3,2,1” என்று சொன்ன பின் இழுக்க வேண்டும் என்பது “giant swing”ல் தரப்பட்ட அறிவுறுத்தல். “திக் திக்” சத்தம் கூடியது. நான் உயரத்தில் இருந்தேன். “3,2,1” சத்தம் கேட்டது. நூலை

இழுத்தேன். கீழே விழுத்தொடங்கினேன். “நூலில் தவறு இருக்குமா?” தொண்டை அடைத்தது. “Branev, it’s your turn” என்ற பயிற்சியாளரின் சத்தம் என் நினைவுகளை உடைத்தது.

பிரணவ்

முதல் பந்து வேகமாக வந்து காலில் விழுந்தது. Campல் கண்களைக் கட்டிக் கொண்டு தடை தாண்டும் போது அடிபட்ட காலில் மீண்டும் பந்தடியும் பட்டது. 2 ஓவர் முடிவில் 26 ஓட்டங்களை எடுத்து நான் வெளியே வந்தேன். நமது அணியின் ஓட்டங்கள் சொல்லுமளவிற்குப் பெரிதாய் இல்லை. நாங்கள் நன்றாகப் பந்து வீசினாலும் எதிரணியினர் எம்மை இலகுவாகத் தோற்கடித்தனர். படு தோல்வி அடைந்தோம். முதல் போட்டியிலே தோல்வியா? எல்லோர் முகமும் சோகத்தில் வாடியது. Campஇலேயே நின்றிருக்கலாமோ? Regional கிரிக்கட்டுக்காக நான் campஐ விட்டு வந்தது பிழையா? Raft building இன்று செய்வார்கள். புது அனுபவம் கிடைத்திருக்கும் என்று எண்ணினேன்.

அடுத்து வந்த போட்டியில் எல்லோரும் பதற்றப்படாமல் நன்றாக விளையாடினாலும், அங்கும் வெற்றி எமது கையிலிருந்து வழக்கிச் சென்றது. மூன்றாவது போட்டியில் நாம் எப்படியாவது வெற்றி பெறவேண்டும் என்று முடிவெடுத்தோம். எமது பயிற்சியாளரின் ஆலோசனைக்கு ஏற்ப நான் wicket keeper ஆக நின்றேன். முதல் பந்து வந்தது. எங்கள் அணியிடம் இல்லாத மரத்தாலான bat, glove எல்லாம் அவர்களிடம் இருக்கிறது என்று நான் யோசிக்கும்போதே, வேகமாக வந்த பந்து wicketஐத் தட்டியது. முதல் ஓவரிலேயே 2 விக்கட் விழுந்தது. உற்சாகம்

பிறந்தது. எனது முதல் பந்தில் நான் 4 ஓட்டங்கள் கொடுத்தேன். நம்ப முடியவில்லை. 2வது பந்தில் ஒரு விக்கட். எங்கள் அணியின் முதல் வெற்றி. எல்லோர் முகத்திலும் சந்தோசமும் உற்சாகமும் தெரிந்தது. நான் campல் இருந்தபோது canoe volley ballல் வெற்றி பெற்றது நினைவுக்கு வந்தது.

“if we win rest of all the games, we can get 5th place out of 8” என்று பயிற்சியாளர் சொன்னார். பயிற்சியாளரின் ‘pep talk’ எம்மை உற்சாகப்படுத்தியது. அடுத்த போட்டிக்கு முனைப்புடன் போனோம். நான் 2வது ஓவரில் 3 விக்கட்கள் எடுத்தேன். 1 ரன் அவுட் மற்றும் 2 கட்சும் எடுத்தேன்.

அடுத்து batting. என் முறை மின்னல் வேகத்தில் வந்துவிட்டதுபோல் இருந்தது. நான் என் பார்ட்னருடன் நடுக்கமின்றித் தன்னம்பிக்கையுடன் சென்றேன். முதல் பந்தை block பண்ணினேன். 2வது பந்தில் 4 ஓட்டங்கள் எடுத்தேன். நானும் எனது 5 பேர் கொண்ட குழுவும் “நாடுகளின் கொடிகள்” இரவில், treasure hunt செய்தோம். வெற்றி எங்கள் கண்ணில் தெரியும் தூரத்தில் இருந்தது. பந்தை அடித்துவிட்டு இன்னும் வேகமாக ஓடினோம். நான் bat பண்ணி முடிக்கும் போது எங்கள் அணிக்கு 5 ஓட்டங்கள் தேவைப்பட்டது. சுலபமாக அடித்து வெற்றி பெற்றோம்.

Serpellன் 2025 கிரிக்கட் அணியின் கடைசிப் போட்டி நெருங்கியது. எங்கள் பயிற்சியாளர் உரையாற்றத் தொடங்கினார்.

“For some, this is the last game you will play for Serpell. Maybe for the school or maybe forever. If we in this game, we ll get 5th place. Lose, we get 6th”

இதைக் கேட்ட பின்னர் எல்லோரும் உற்சாகத்துடன் இந்த வருடத்தின் கடைசி பாடசாலை துடுப்பாட்டப் போட்டியை விளையாடத் தயாரானோம். நாங்கள் இன்று விளையாடும்போது எங்களை ஆரம்பத்தில்

தோற்கடித்த அணிதான் எதிரணியாக வந்தது. “easy win” என்று அவர்களுள் ஒருத்தன் சொன்னான். பயிற்சியாளர் அதற்கு “they might not have been playing the best” என்றார். tossல் தோற்று bowling எடுத்தோம்.

முதல் ஓவரில் 2 six எடுத்தார்கள். நான் பந்து போடும்போது 1 wicket Maiden over bowling போட்டேன். அடுத்து எல்லோரும் நன்றாக batting செய்தோம். கடைசி 2 ஓவரில் 20 ஓட்டங்கள் தேவைப்பட்டது. முதல் ஓவரிலேயே 20 ஓட்டங்களை அடித்து வெற்றி பெற்றுவிட்டோம். 5ம் இடத்தையும் பெற்றோம்.

நான் பேருந்தில் திரும்பி வரும்போது எனது நினைவு மீண்டும் வந்தது. முன்பு ஒரு நாள் பள்ளி முடிந்து வீடு வந்ததும் “regional cricket, campன் 3ம் நாளில் வருகிறது” என்று அம்மா சொன்னார். நீங்கள் camp அல்லது regional cricket, ஏதாவது ஒன்றுக்குத்தான் போகமுடியும் என்று அம்மா சொன்னதைக் கேட்டுத் திடுக்கிட்டேன். ஆனாலும் அடுத்த நிமிடம் எந்தச் சந்தேகமும் இன்றி கிரிக்கெட் என்று சொன்னேன். அடுத்து வந்த சண்டைகளை மறக்க முடியுமா? நண்பனின் அப்பாவின் car pooling இனால் வியாழக்கிழமை campஇலிருந்து வீடு வருவது என்று முடிவானது. என்னுடைய ஆசை நிறைவேறி இருந்தாலும் campஐ விட்டு வந்தது சோகத்தைத் தந்தது. நான் கிரிக்கெட்டிற்கு வந்திருக்காவிட்டால் 5ம் இடம் கிடைத்திருக்குமா? நான் எடுத்த முடிவு சரியா? என்ற ஆழ்ந்த சிந்தனையில் இருக்கும்போதுதான் camping பேருந்தும் வந்தது. எல்லோரும் இறங்கினோம். என் நண்பர்களுடன் கதைத்தேன். Raft building அவ்வளவு fun இல்லையாம். நானும் அவர்களும் எம்முடைய அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டோம்.

நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள்? நான் எடுத்த முடிவு சரியா? தவறா?

A Lesson I'll Never Forget

Starting secondary school felt like stepping into a completely new world. Everything was unfamiliar — the routines, the people, the expectations. Like most Year 7s, I wanted to fit in and be accepted. During lunchtimes, I often sat near a group of popular students who were always making jokes and grabbing attention. I admired them and hoped they'd notice me. That's when I noticed Marcus — a quiet, polite boy who kept to himself. He had darker skin and spoke with a different accent, and sadly, that made him a target for some students.

One afternoon, as I sat near the group, they began mocking Marcus. They imitated his accent, made ignorant jokes about his background, and laughed loudly like it was entertainment. I froze. I knew it was racist. I knew it was wrong. But instead of standing up for Marcus, I stayed silent. Worse, I let out a nervous laugh — not because I found it funny, but because I didn't want to be the odd one out. Marcus heard them. He looked down, said nothing, and walked away. The guilt hit me instantly, but I still didn't do anything.

The next day, Marcus didn't come to school. During tutor time, Miss Patel gave us a serious talk about racism, prejudice, and the harm caused by staying silent. "When you say nothing," she said, "you're still making a choice." Her words stuck with me like a heavy weight. I realised

that by laughing — and by not speaking up — I had allowed something awful to happen. I had betrayed someone's dignity for the sake of fitting in.

That night, I couldn't sleep properly. I felt ashamed, disappointed, and deeply sorry.

The next morning, I went to Miss Patel and confessed everything. I told her the truth — that I didn't stand up for Marcus and that I regretted it. She thanked me for being honest and told me that the most important thing now was to learn from it and do better. When Marcus returned, I nervously approached him. I apologised sincerely and told him I was sorry for not speaking up. At first, he was quiet, but eventually he nodded and said, "Thanks." Over the next few weeks, we began talking more. I discovered he was a brilliant artist and had an amazing sense of humour.

This experience changed the way I see things — and the way I see myself. I learnt that racism isn't always loud or obvious. Sometimes, it's hidden in silence, laughter, or standing by. I also learnt that courage isn't about being popular — it's about doing what's right, even when it's uncomfortable. I made a mistake, but I took responsibility and grew from it. Now, I speak up — because no one deserves to feel small or excluded because of their race or culture. Everyone deserves respect. ●●●

Krishay
Saththiyasuthan

மார்கழியில் யாழ்ப்பாணம்

இந்தப் பரந்த உலகம் பல இனம், மொழி, காலநிலை, கலாசாரம், பண்பாடுகளில் வேறுபாடுகளைக் கொண்டதாக அமைகிறது. இந்த அடிப்படையில் கண்டங்களாகவும் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. அந்தக் கண்டங்களில் ஒன்றுதான் ஆசியக் கண்டம். ஆசியக் கண்டத்தில் உள்ள அழகான சகல வளங்களும், காலநிலைகளையும், பல இன மக்களையும் கொண்ட ஒரு தீவு இலங்கையாகும். அதிலே யாழ்ப்பாணம் என்ற நகரத்தில் பல இன மக்கள் வாழ்ந்தாலும் தமிழ் மொழி பேசுபவர் அதிகமுண்டு. யாழ்ப்பாண நகரில் இயற்கை வனப்புடைய கிராமமாக கொக்குவில் அமைந்துள்ளது. எமது முதியோர்களும் பிறந்து, வளர்ந்த இடமாகவும் அமைந்திருப்பது தனிச்சிறப்பு.

எனவே எம் பெற்றோர் பள்ளி விடுமுறைகளில், குறிப்பாக மார்கழி மாதத்தில் யாழ்ப்பாணத்தின் சிறப்புகளையும் காண்பதற்கு எம்மை அழைத்துக்கொண்டு வந்தனர். நானும் எனது தங்கையும் விமான நிலையத்திலிருந்து இறங்கியவுடன் எனது தாத்தாவும், அம்மம்மாவும் எங்களை வரவேற்க ஆவலாக நின்றனர். நாமும் ஆவலுடன் ஓடிச் சென்று அவர்களைக் கட்டி அணைத்து வாகனத்தில் ஏறி எம் வீட்டிற்குச் சென்று கொண்டிருந்தோம். வீடு தோறும் இருந்த ஆலயங்களின் மணி ஓசை எம்மை உற்சாகத்துடன் வரவேற்று மார்கழி திருவெம்பாவை காலமானதால் சைவ ஆலயங்களில் பூசைகள் மற்றும் பாடல்கள் பக்திமயமாக ஒலித்துக் கொண்டிருந்தன.

அதிகாலை சில் என்ற அமைதியான உணர்வுடன் பல்வேறு பறவைகளின் ஒலி இசைக்கவும், ஆதவன் மெல்ல மெல்ல உதிக்கத் தொடங்கவும், மலர்கள் மொட்டு விழித்து, அவற்றையெல்லாம் கண்டு

மகிழ்ந்தவண்ணம் எப்படை எங்கள் வீடு வரும் என்று ஆவலுடன் என்று மில்லாத மகிழ்ச்சியுடன் சென்று கொண்டிருந்தோம். விவசாயத்திற்கு நீர்

வ்ரவுணா ஜனந்தன்

இறைத்துக் கொண்டிருந்தமையும் அதில் சிறுவர் பெரியோர் நீராடிக் கொண்டிருந்தமையும் அற்புதமாக, புதுமையாகவும் இருந்தது.

இப்படியே அழகான காலைக் காட்சியை ரசித்து எமது வீட்டைச் சென்றடைந்தோம். அங்கும் எம்மை வரவேற்க நிறைய உறவினர், நண்பர்கள், அயலவரின் உண்மையான பாசாங்கு அற்ற உறவை வேறு எங்கும் எவருடனும் ஒப்பிட்டுப் பார்க்க முடியாத உணர்வைப் பெற்றோம்.

ஓய்வெடுத்து உணவருந்திய பின் எம் அழகிய கிராமத்தைச் சுற்றிப் பார்க்கப் புறப்பட்டோம். சென்றுகொண்டிருந்த பாதை ஓரங்களில் சிறுவர்களும், முதியோர்களும் வேறுபாடு இன்றி, பல வர்ண பல உருவ, பல அளவிலான பட்டங்கள் வாணை நோக்கிப் பறந்துகொண்டிருந்த என் வாழ்வில் மறக்கமுடியாத சம்பவமாக அமைகிறது. என் தங்கை துள்ளிக் குதித்து அப்பட்டங்களைப் பிடிக்க முயன்றதைக் காண மிகவும் மகிழ்ச்சியாக இருந்தது.

இவ்வாறு நாம் மகிழ்ச்சி கொண்டிருந்த சமயம் திடீரெனப் பறை ஒலியுடன் ஒரு பேழையைச் சுமந்தபடி ஒரு கூட்டத்தினர் வருவதைக் கண்டோம். ஒருவரின் இறந்த உடலை மயானத்திற்கு எடுத்துச் செல்லும் நிகழ்வென்று தந்தையார் விளக்கம் தந்தார். அந்த நிகழ்வும்கூட புதுமையாக இருந்தது. மாலை நேரமானது, வீதியோரங்களில் மின் விளக்குகள் பிரகாசிக்கத் தொடங்கின. வீதியோரமாகக் குளிர் களி வண்டி இனிமையான தமிழ்ப் பாடல்களை

இசைத்துக்கொண்டு வந்தது. சிறுவர்கள் ஆவலுடன் பெற்றோரிடம் கெஞ்சிக் காசை வாங்கிக்கொண்டு வண்டியை நோக்கிச் சென்றனர். நானும் எனது தங்கையும் குளிர்களி வேண்டி உண்டு மகிழ்ந்தோம். அதுமட்டுமா, விதவிதமான சிறுநுண்டிகள், உணவுகள் கூட சுவையாக, சுத்தமாக, மலிவாகக் கிடைப்பது எம்மை மகிழ்வித்தது.

இரவானதால் களைத்துப்போய் வீட்டுக்கு உறங்கச் சென்றோம். மின் விளக்கை நிறுத்தியதும் எக்கச்சக்கமான நுளம்புகள் எங்களை உறங்கவிடாமல் எம்மைக் குத்தி குத்திப் பதம் பார்த்தனர். அந்தவேளையில் எங்கள் அம்மம்மா ஒரு சட்டியில் வேப்பம் பட்டை புகையைப் போட்டு அந்த இடத்தில் வைத்தவுடன் நுளம்புகள் மறைந்தன.

மறுநாள் காலை, எமது உறவினர்களின் வீடுகளுக்குச் சென்றிருந்த போது அவர்களின் வாழ்க்கை நிலை ஒஸ்ரேலியாவுடன் ஒப்பிடும்போது பலவித நிலைகளில் வாழ்க்கை வசதிகள் ஏற்றத்தாழ்வுகளுடன் இருந்தது. அவர்களுக்கு எம்மால் ஆன சேவைகளைச் செய்யவேண்டும் என்ற நல்ல பண்பை வளர்த்துக்கொண்டோம்.

மேலும் பல நல்ல அனுபவங்களுடன், எம் தாய் நாட்டை பிரியமுடியாமல், யாழ்ப்பாணத்தில் மاركழியின் எண்ணத்தை எம் மனதில் பதித்துக்கொண்டு ஒஸ்ரேலியா திரும்பினோம்.

The Game That Grew With Me

Anshruta Dharani Janadathan

For a lot of people, their favourite thing might be gardening, cooking, or helping others. But for me, cricket isn't just something I like — it's shaped who I am.

Hi, I'm Anshruta. I'm 14, and I play cricket for Berwick and Melbourne Cricket Club. My cricket journey started in 2017 when my dad first showed me the game. Our driveway was my first training ground — just the right length for a full run-up and a pitch. I'd spend hours there pretending the crowd was cheering and copying all the players I saw on TV. I've been to WBBL and BBL matches, and even watched India vs Australia at the MCG — which made me love cricket even more.

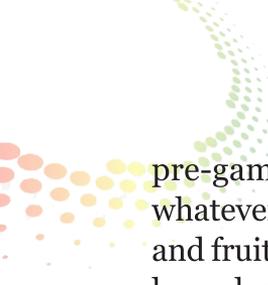
I first picked up a bat and ball in my last season of Milo Cricket at South Croydon CC (after two years of Cricket Blast), and my first official match was in 2020. Since then, I haven't had a season without scoring runs or taking wickets.

When I was younger, I looked up to players like Virat Kohli, MS Dhoni, and Mitchell Starc. But over the last few years, women's cricket has become a huge inspiration for me. Players like Smriti Mandhana, Jemimah Rodrigues, and Ellyse Perry have taught me so much about batting, bowling, and even

just how to carry myself on the field. Their energy and passion still push me to get better every time I play.

Cricket is now a big part of my life. Most weeks are full of training, nets, and matches. I stretch a lot before games because bowling with stiff muscles is the worst — especially after injuring my knee about a year ago. I take 17 steps in my run-up — partly rhythm, partly superstition, because 7 is my lucky number. I've learned that starting an innings steadily helps you score bigger runs. Before each over, I think about the pitch, the batters' weaknesses, and where my best fielders should be. My

pre-game routine is simple: I eat whatever Mum makes (usually salad and fruit), and I always make sure to have hot chocolate and plenty of water before, during, and after matches.

Some cricket moments I'll never forget. Once, I was asked to open with a friend and smashed 22 off 10 balls — came in, hit it, walked out. In a practice match, I took four wickets and would have had five if a catch hadn't been dropped. In a grand final, I hit my first-ever six on the first ball I faced. More recently, I scored 38 runs off 56 balls in a really important 40-over game, helping a crumbling batting line-up. These are the moments that make cricket amazing.

For my first five seasons, I played in a mixed team with 10 boys and only one girl — me. At first, it was super awkward. I got sledged, stared at, and felt all the nerves that make your tummy flip. But I didn't let it bother me — I just focused on my game week after week. Those tough times turned into really happy ones. Last year, our team even won two years in a row, and the club has won three!

I've also been lucky off the field. I meet well-known players sometimes — even Lasith Malinga, because his

son plays at my club. I've trained with cricketers and played alongside their kids, and all of it has taught me things I never expected.

COVID was really hard. Lockdowns stopped all cricket, but the nine-year-old me still found a way — convincing Dad to let my sister and me play gully cricket whenever we could. That kept my love for the game alive.

Another big change was when I moved to Berwick. Leaving my old school, club, and friends was hard, but joining Berwick CC became one of the most important parts of my journey. The talent, the tough training, and the environment pushed me to improve — early Saturday mornings, late Thursday nights, and lots of time in traffic included.

I've missed parties, outings, and “normal” weekends because of cricket, but I don't feel like I've missed out. Cricket has given me way more than it's ever taken.

Cricket isn't just a hobby — it's shaped who I am. Every season, every match, every run-up, and every innings has made me better. And the best part? My journey is just getting started.

ஆசிரியர் தலையங்கம்

இளவேனிலின் இன்னுமொரு புதிய படைப்பின் வாயிலாக வாசகர்களைச் சந்திப்பதில் பெருமகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

இளவேனில் ஒரு சஞ்சிகையாக மட்டுமன்றி, நம் வாழ்க்கையைப் பிரதிபலிக்கும் ஒரு கண்ணாடியாக அமைய வேண்டும் என்பதே எம் அடிப்படை நோக்கம். பேசப்படாத விடயங்கள், உள்ளக்கிடக்கைகள் வெளிப்பட வேண்டும் என்ற எண்ணத்துடன் தொடங்கிய எம் பயணம், வாசகர் கருத்துகளிலும், வாசகர் முற்றம் நிகழ்வுகளில் காணும் உற்சாகமான பங்களிப்புகளிலும் தெளிவாகப் பிரதிபலிக்கிறது. அதற்கும் மேலாக, தங்கள் ஆக்கங்களை எங்களுடன் பகிர முன்வரும் வாசகர்களின் எண்ணிக்கை தொடர்ந்து அதிகரிப்பதும் எமக்குப் பெரும் ஊக்கமாக உள்ளது.

அதே நேரம் வாசகர் கருத்துக்களில் ஒரு விடயம் மீண்டும் மீண்டும் முன்வைக்கப்படுகிறது. அதாவது, பல்வேறு வடிவங்களில் ஆக்கங்கள் வெளிவந்தாலும் அவற்றில் பெரும்பாலானவை சோகம் அல்லது மனஅழுத்தம் இழையோடும் ஆக்கங்களாக இருப்பதாகும். இந்தக் கருத்தை நாம் வெறும் குறிப்பாக அல்ல ஆராய வேண்டிய பொறுப்பாகவே எடுத்துக் கொள்கிறோம்.

பொதுவாகப் பேசப்படாத விடயங்களை வெளிக்கொணரும் எம் முயற்சியில், பல ஆழ்மன ஆதங்கங்கள் இயல்பாக வெளிப்படுகின்றன. அவை பெரும்பாலும் பயம், கவலை, இயலாமை, தோல்வி, தனிமை, நிராகரிப்பு போன்ற எதிர்மறை உணர்வுகளாக இருப்பதால் அவற்றின் தாக்கம் படைப்புகளிலும் உரையாடல்களிலும் பிரதிபலிக்கின்றன. இதனாலேயே படைப்புகள் கனதியாக அமைகின்றன. இது இயல்பே. ஆனால் இதனை ஒரு கோணத்திலிருந்து மட்டும் பார்க்காமல் அவற்றின் ஆழ்ந்த அர்த்தத்தையும் அவை ஏற்படுத்தும் மாற்றங்களையும் பார்ப்பது அவசியம். இத்தகைய உணர்வுகள் தைரியமாக வெளிப்படுத்தப்படுவதும் அவற்றைப் பற்றிய கருத்துப் பரிமாற்றங்கள் நிகழ்த்தப்படுவதும் உரியவர்களுக்கு ஒருவகை வடிகாலாக அமைவது மட்டுமன்றி அவர்களுக்குள் ஏற்படக்கூடிய உளவியல் மாற்றத்திற்கான ஆரம்பமாகவும் அமையலாம். அவர்களுக்குள் தாம் தனிமையில் இல்லை என்ற உணர்வைக் கொண்டுவரலாம். காலப்போக்கில் இதுவே மனநிலை மாற்றத்திற்கும் மீண்டெழும் திறனுக்கும் வழிவகுக்கும் என்பதே எம் நம்பிக்கை.

இந்த ஆக்கங்களில் பிரதிபலிக்கும் பொதுவான விடயங்களாக

தலைமுறை இடைவெளி, கல்வி மற்றும் தொழில்தேர்வு, விவாகரத்து, மறுமணம், கலாசார வேறுபாடுகள் போன்றவை காணப்படுகின்றன. இவை தனிநபர் அனுபவங்களாக மட்டுமல்லாது, ஒரு சமூகத்தின் பொதுவான மனநிலையை வெளிப்படுத்துவதாயும் அமைகின்றன. குறிப்பாகத் தலைமுறை இடைவெளி என்பது பெற்றோர்- பிள்ளைகள், மூத்தோர் - இளையோர் என்ற உறவுகளுக்கிடையே உருவாகும் புரிதல் குறைபாடுகள், எண்ணங்கள் மற்றும் எதிர்பார்ப்புகளின் மோதல்களை வெளிக்கொணர்கிறது. அதேபோல் கல்வி மற்றும் தொழில்தேர்வு தொடர்பான அழுத்தங்கள் தனிநபரின் விருப்பங்களுக்கும் குடும்பம் மற்றும் சமூகம் விதிக்கும் கட்டுப்பாடுகளுக்கும் இடையிலான மோதல்களை வெளிப்படுத்துகின்றன. விவாகரத்து, மறுமணம் போன்றவை இன்னமும் சமூகத்தின் பிற்போக்கான சிந்தனையையும் குற்ற உணர்வுடன் அணுகும் தன்மையையும் வெளிக்கொணர்கின்றன.

புலம்பெயர்ந்து காலமாற்றத்துக்கு ஏற்ப தொழில்துட்பம், வசதி, சிந்தனை என பல முன்னேற்றங்களை நாம் அடைந்த போதும், அறிந்தோ அறியாமலோ சில பிற்போக்குத்தனங்களை இன்னமும் சுமந்துகொண்டிருப்பதும் உண்மை. பாரம்பரியம், கலாசாரம் என்ற பெயரில் நாம் வாழும் ஒரு யூடோபியன் சமூகக் கற்பனைகூட இதற்குக் காரணமாக இருக்கலாம்.

ஆனால் இவ்விடயங்களின் மறுபக்கத்தை வெளிச்சமிட்டுக் காட்டும் முயற்சிகள் காலப்போக்கில் சமூகப் பார்வைகளையும் மாற்றக்கூடும். சமூகப் பார்வைகளில் மெதுவான ஆனால் ஆழமான மாற்றங்களை உருவாக்கக்கூடும். புரிதல் அதிகரிக்கும்போது நெருடல்கள் மங்கலாம். மேலும் மனித அனுபவங்களை திறந்த மனதுடன் அணுகும் ஒரு சூழல் உருவாகும் என்பதே இந்த முயற்சிகளின் அடிப்படை நம்பிக்கையாகும்.

இங்கே நாம் சிந்திக்க வேண்டிய இன்னொரு முக்கியமான விடயம், வாழ்க்கையை நாம் எந்தக் கோணத்தில் இருந்து பார்க்கின்றோம் என்பதுதான். பாதி நிரம்பிய குவளையா அல்லது பாதி காலியான குவளையா என்று அடிக்கடி சொல்லப்படும் உவமை, உண்மையில் மனித மனநிலையின் ஆழமான பிரதிபலிப்பாகவே இருக்கிறது. குறைபாடுகளை மட்டுமே முன்னிறுத்தி, இல்லாதவற்றைத் தொடர்ந்து எண்ணிக்கொண்டிருக்கும் மனப்பாங்கு நம்மை அறியாமலேயே எதிர்மறை எண்ணங்களை வளர்க்கிறது. அதனுடன் சேர்ந்து நம்மையும் நம்மைச் சுற்றியுள்ளவர்களையும் அளவுகோல்களால் மதிப்பிடும் பழக்கம்

உருவாகி, மன அமைதியையும் உள்ளார்ந்த மகிழ்ச்சியையும் மெதுவாகக் களைந்துவிடுகிறது.

இன்றைய சமூகச் சூழலில், கல்வி, தொழில், பணம், கலை, கலாசாரம், குடும்பவாழ்க்கை என அனைத்தும் ஒரே மனிதரிடம் சமமாகவும் முழுமையாகவும் இருக்கவேண்டும் என்ற ஒரு மறைமுக எதிர்பார்ப்பு உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. இந்த முழுமைச் சித்திரம் உண்மையில் பலரின் வாழ்வைத் தொடர்ந்து ஒப்பீட்டின் சுழலில் சிக்கவைத்து, தம்மிடம் இல்லாத ஒன்றையே பெரிதாகப் பார்க்கும் மனநிலையை உருவாக்குகின்றது. அதன் விளைவாக, இருப்பதெல்லாம் சாதாரணமாகவும் போதாமையாகவும் தோன்றத் தொடங்குகிறது. மன அழுத்தம், தன்னம்பிக்கை குறைவு, ஏமாற்றம் போன்ற உணர்வுகள் வலுப்பெறுகின்றன.

இல்லாததைத் தேடும் முயற்சியே மனித முன்னேற்றத்தின் அடிப்படை இயக்கமாக இருப்பது உண்மை. அந்தத் தேடலும் அந்த ஓட்டமும் இல்லையென்றால் வளர்ச்சியும் மாற்றமும் சாத்தியமில்லை. ஆனால் அந்தப் பயணம் இருப்பதை மறந்து இழப்புகளின் பட்டியலாக மட்டுமே மாறும்போது வாழ்க்கை ஒரு முடிவில்லாத ஓட்டமாகவும் சோர்வூட்டும் அனுபவமாகவும் ஆகிவிடுகிறது. அதற்கு மாறாக இருப்பதையும் உணர்ந்து, மகிழ்ந்து, அனுபவித்தபடியே முன்னேற வழிதேடினால், வாழ்வில் ஒரு நிறைவு உருவாகத் தொடங்குகிறது. அப்பொழுது வாழ்க்கை பாதி காலியான குவளையாக அல்லாது பாதி நிரம்பிய குவளையாகத் தோன்றத் தொடங்குகிறது.

அத்தகைய பார்வை மாற்றம் நிகழும்போது, தடைகளைத் தாண்டிச் செல்லும் ஊக்கம் அதிகரிக்கும். சவால்கள் தோல்விகளாக அன்றி கற்றலின் பகுதிகளாகத் தோன்றும். எதிர்மறை எண்ணங்கள் குறையத் தொடங்கும். தன்நம்பிக்கையும், மீண்டெழும் திறனும் வளரும்.

இவ்வாறான பார்வை மாற்றத்திற்கான உரையாடல்களை உருவாக்கும் ஒரு திறந்த, பாதுகாப்பான தளமாக இளவேனில் அமைய வேண்டும் என்பதே எங்கள் நம்பிக்கை. கேள்விகளோடும், அனுபவங்களோடும், முரண்பாடுகளோடும் கூட, வாசகர்களுடன் இணைந்து இந்த சிந்தனைப் பயணத்தைத் தொடர விரும்புகிறோம். ஒருவருக்கொருவர் கண்ணாடியாகவும் துணையாகவும் மாறும் இந்தப் பயணத்தில், வாழ்க்கையைப் பார்க்கும் நமது பார்வை மெதுவாக விரிவடையும் என்ற நம்பிக்கையுடனே இந்த முயற்சியை தொடர்ந்து முன்னெடுக்க விரும்புகிறோம்.

அன்புடன்

- இளவேனில் ஆசியர் குழு

GRANDMA TELL ME A STORY. ACTUALLY, GRANDMA TELL ME YOUR STORY.

Paati, oru kathai sollunga. illai, paati, unga kathaiyai sollunga.

A kindergarten teacher's narrative about enduring a heartwarming friendship with senior friends in a local community.

As I stood in front of a large vacant land, I recall being grateful and filled with anticipation that I would soon become part of a hub where children learn, families meet, and the community would come together to connect and collaborate. The future looked promising in this upcoming community. My wish was for this place to become an inclusive space for everyone to appreciate the value of togetherness and create meaningful memories.

A few months after opening the kindergarten located within this community centre, I noticed a group of six senior residents enjoying each other's company in the community foyer. Every Tuesday, they would sit around a table - talking, laughing, sipping a cup of tea, nibbling biscuits, knitting, sewing, crafting, and probably reminiscing about life. Each time I walked across the foyer, I wanted to sit with them, listen to their conversations, talk and learn from them. They reminded me of my Amma, who lived alone in India and made

Paru Ramesh

my heart ache, wishing that Amma had someone like them in her life.

It proved to be challenging as the seniors avoided making eye contact with me. In a few weeks' time, I could no longer keep wondering about how their response would be if I approached them. I had to try and find out for myself.

Anxiously, one Tuesday morning, I approached them and said hello. I introduced myself as the kindergarten teacher. They were courteous, but after giving quick responses to my questions, it was obvious that they were unsure of my intentions and seemed uncomfortable being disturbed. I wondered if the six elegant white women in front of me saw me as an Indian woman with a strong Indian accent and perhaps a hidden agenda.

The whole week, I could not stop thinking about things I could do to break the ice and establish friendship with them. I was convinced that if I got it right, starting this connection would open wonderful possibilities and transform all our lives.

Finally, my heart, not my brain, started to work. The answer was staring at me. Our kinder children! Who could resist a child's genuine smile?

During morning group time on Tuesday, I explained to my kinder friends that we would be visiting some grandmas in the foyer to find out who

they are and what they are doing.

This started some interesting discussions during our group time.

"My grandma lives far, far away!" "I have two grandmas!" "My grandma is in heaven!" "My grandma has a big house!" "My grandma has false teeth!" "She has silver hair!"

Grandmas were busy chatting and working on their projects when we all reached the foyer.

"Ready, one, two, three!" I said quietly.

"HELLLOOOO!!!!" greeted kinder friends loudly.

All grandmas turned around, and we walked up to them.

"What are you doing?" the children asked curiously.

"We came to annoy you!" I added.

We finally had the most awaited breakthrough. Yes, their faces lit up, and they laughed and started talking to all our kinder friends and sharing their beautiful, creative masterpieces. We learnt their names. We asked if it was okay to address them as "grandma". We requested if we could visit them every Tuesday. They agreed to all our requests.

Thus, a wonderful journey began, and the relationship grew steadily between the grandmas, children, kindergarten community and educators.

Grandmas became part of our life

Every meeting is filled with laughter and happiness for everyone.

Social interactions – Staying connected is an important part of staying healthy for our senior friends and as we age, it is something we should try and do.

Active minds – All grandmas share their interest in knitting and sewing with each other and maintain this interest to stay positive and motivated. We need to find things that interest us and keep ourselves motivated.

Supporting each other – Grandmas support each other by car-pooling, as some of them are unable to drive. We can check in on our senior neighbours or relatives regularly and offer assistance where possible.

Cultivating empathy in children – As parents and teachers, we should role model, create opportunities and support our children to be compassionate and show respect to our elders.

Spending quality time – Talking, listening and making our elders feel needed will help their psychological wellbeing. It is not easy growing old; we will all realise one day!

Six years ago, when I introduced myself, grandmas said that they found it difficult to remember my name. However, in the last four years, the emotional support that I continue to

receive from them personally is priceless. I love the way they now pronounce my name. They do not notice my Indian appearance or accent anymore.

Grandmas text if they don't see me and give me the best hugs and kisses every week. "We love you!" they say unanimously. I receive flowers, handwritten cards, and handmade presents from them. One such priceless present I received was from a grandma who passed away. She gifted all the animal soft toys that she knit with love and precision to me, when she knew that she was no longer going to be with us physically.

Most of all, Grandma's comfort, care, and genuinely give me the right advice and strength to face life with hope and positivity. I have learnt to appreciate the value of time, good health, positive social interactions, and live a life with gratitude through their words and actions.

One kind word, one smile, one hello, one gesture, one initiative, one effort to connect can transform our lives for the better.

Take a chance...I did, and I still look forward to seeing my grandmas on Tuesdays.

Afterall, we are all part of a COME-UNITY, not GO-UNITY.

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமா?

கமலா இதை பாருங்கோ என்று 1978ம் ஆண்டு ஜூலை 4ம் திகதி பத்திரிகையை மோகன் காட்டியது இன்னும் நன்றாக நினைவிருக்கிறது.

ஆப்பிரிக்கா நாட்டில் அரசாங்க உத்தியோகம் செய்ய விரும்பியவர்கள் விண்ணப்பிக்கலாம் குறைந்தது 2 வருடங்கள் வேலை பார்க்கவேண்டும். மனைவி பிள்ளைகளை அழைத்துச் செல்லலாம்.

“கமலா நீ என்ன சொல்கிறாய்?” என்று மோகன் என் முகத்தை உற்று நோக்கினார்.

“அங்கு மனிதர்கள் மற்ற மனிதர்களை சாப்பிடுவார்கள், அங்கு நாம் ஏன் செல்ல வேண்டும்?”

“சீ .. எங்கட ஆக்கள் இப்பிடித்தான் கதைச்சுக்கொண்டு இருப்பினம்... ஏன் மஹாத்மா காந்தி ஆப்பிரிக்காவில் வேலை செய்தார் என்று நீ படித்ததில்லையா?”

“ம்ம்ம்ம்...”

“நீ பயப்படாதே... அங்கே நல்ல பிரிட்டிஷ் பள்ளிக்கூடம் இருக்கு ... இங்க இருந்தால் பிள்ளைகள் படிக்க ஒரு ஆங்கிலப் பள்ளியும் இல்ல.... தாய் மொழியில் படிச்சு இப்ப என்ன செய்யப்போறீனம்? நாட்டு நிலமையும் மோசமாகிக்கொண்டு போகுது... நான் நினைக்கிறேன் இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம், இதை நழுவவிட கூடாது”

நடக்கலாம், நடக்காமலும் போகலாம், அதற்கேன் நான் ஏன் இப்பவே பயப்படவேணும் என்ற எண்ணம் எனக்குள் தோன்றவும், “நீங்கள் நல்லா இதைப்பற்றி யோசிச்சிட்டீங்கபோல இருக்கு, அதுக்கு பிறகு எனக்கு என்ன பயம்? அந்தப் புது கண்டத்தையும் போய் பார்ப்பம்” என்று லேசாக சொல்லிவிட்டு புன்னகைத்தேன்.

அந்தத் தந்தி வந்து இரண்டு வாரங்களில் கிளம்பும்வரையும் இதைப் பற்றி யோசிக்கவே நேரம் இருக்கவில்லை. துணி

சரோஜினி ஆசீர்வாதம்

மணிகளை அடுக்குவதும் தூள்களைத் தயாரிப்பதும் உற்றார் உறவினர் வீட்டுக்கு வருவதும் போவதுமாகக் காலம் நொடிப்பொழுதில் ஓடி மறைந்தது. அத்தோடு முதன் முதலாக விமானத்தில் செல்லும் உற்சாகமும் தொற்றிக்கொண்டதில் போய் இறங்கும்வரை யதார்த்தத்தை நான் உணரவில்லை.

மலாவி விமான நிலையத்தில் நாலா திசைகளிலும் உயரமான கறுப்பினத்தவர்களைப் பார்த்ததும்தான் எனக்குள் ஒருவிதமான பயம் சிறிதாக வேர் விட்டது. பின்னர் அது உடல் முழுவதும் சூழ்ந்து இறுகப் பற்றிக்கொண்டது. கண்ணீர் பொலப் பொல என வழிந்தோடியது. ஒரு சின்ன பிள்ளைபோல மோகனின் கைகளை இறுகப் பற்றிக் கொண்டேன்.

“மோகன் நாங்கள் திரும்பிப் போயிடலாம். எனக்கு இவர்களைப் பார்க்கப் பயமா இருக்கு. பூதம்மாதிரி இருக்கிறார்கள். இப்பிடியானவர்களோடு எப்பிடி எங்கட பிள்ளைகளை வளர்ப்பது?”

“என்ன இது சின்னப் பிள்ளை மாதிரி எப்பிடிப் பிள்ளை வளர்ப்பதா? நீதான் இப்படிப் பயப்படுறாய், அங்கு பார்பிள்ளைகள் உற்சாகத்தோடு சூட்கேசுகளை போர்ட்டரோடு சேர்ந்து அடுக்குறார்கள்.” என்றதும் எனக்கு தூக்கிவாரிப்போட்டது.

“அவர்கள் என் பிள்ளைகளை கடத்தி சென்றுவிடுவார்கள்.. போய் பிள்ளைகளைக் கூப்பிடுங்கோ”

“கமலா, அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமா என்ன? அவர்களும் எங்களைப் போலச் சாதாரண மனிதர்கள். ஏன் நீ இப்படிப் பிணாத்துகிறாய்? உனக்கு என்ன நடந்தது? இதுவும் எங்கட நாட்டைப்போல இன்னொரு நாடு. அவ்வளவுதான். அமைதியா இரு. நீ இதுமாதிரி

பிள்ளைகளுக்கு முன்னால் கதைக்காதே”
 மோகன் கடுமையாகக் கூறிவிட்டு முன்னே நடந்தார். கல்யாணம் ஆனதிலிருந்து அவர் பின்னால் நடப்பதைத் தவிர வேறு என்ன செய்தேன்? மலாவியிலும் அதையே செய்தேன். அங்கு எங்களுக்கு வசதிக்கு ஒரு குறைவும் இல்லை. இரண்டு வாரங்கள் ரிட்ஜ்வே விடுதியில் தங்கினோம். பிள்ளைகள் மிகவும் சந்தோசமாக விடுதி வசதிகளை அனுபவித்தார்கள், ஆனால் எனக்குத்தான் ஒரே குடைச்சல். மோகனிடம் இதைப்பற்றி வாய் திறந்தால் வாங்கிக் கட்ட வேண்டியிருக்கும் என்பதால் என் பயத்தை எனக்குள் வைத்துக்கொண்டேன். விடுதி உணவகத்துக்குச் செல்லும் போது பிள்ளைகளை இறுகப் பற்றிக்கொள்வேன். வீடு பார்க்கச் செல்லும்போதும் வசதியான வீட்டைவிடப் பாதுகாப்பான வீட்டையே விரும்பினேன். மோகன் கந்தோருக்குக் கிளம்பும்போது மீண்டும் பயம் சுற்றிக் கொள்ளும்.

எங்களுக்கான வீட்டிற்குச் சென்றதும், வீட்டு வேலைக்கு எனக்கு உதவி செய்ய மேரி வந்தார். மிகவும் பணிவாகவும் மரியாதையோடும் நடந்தார். ஆனால் எனக்கோ அவரைப் பார்த்தால் ஒருவிதமான அருவருப்பு. அதேபோல தோட்ட வேலை செய்ய ஒரு மனுஷன் வருவார். அவரைப் பார்த்தாலே எனக்குப் பிடிக்காது. ஆனால் எப்படி ஒரே குடும்பத்தில் பிடிக்காவிட்டாலும் ஒருத்தருக்கொருத்தர் பேசிக்கொள்வோமோ, அதேபோல எங்கள் மூவருக்குள்ளும் பேச்சு தொடங்கியது. அவர்கள் மீது எனக்கு ஒரே சந்தேகம். மேரியை சமையல் அருகே விடமாட்டேன். அவர்கள் களவு எடுக்கிறார்களா என்று பார்ப்பதற்கு எல்லாவற்றையும் எண்ணி எண்ணி வைப்பேன். ஆனால் அவர் மோகனின் காற்சட்டையில் காச இருந்தால் கொண்டுவந்து என்னிடம் தருவார். கூட்டும்போது குழந்தைகளின் நகைகள்

இருந்தால் கொண்டுவந்து தருவார். அப்படி அவர் நடந்து கொள்ளும்போது என் தலையில் யாரோ ஓங்கிக் கொட்டுவது போல் வலிக்கும். என் நினைப்பும் செயலும் என்னை ஒரு கேவலமான ஜென்மமாக உணரவைக்கும்.

அவர்கள் தோற்றம் என்னைப் பயமுறுத்தியிருந்தாலும், அவர்கள் வேலை என்னை வெகுவாக ஈர்த்தது. குசினியை எப்போதும் மிகவும் சுத்தமாக வைத்திருந்தார்கள். இடியப்பம், புட்டு, ரோல்ஸ், பட்டிஸ், கேக் என எங்கள் உணவுகளை எப்படித் தயாரிப்பது என்று என் னிடமிருந்து ஆர்வமாகக் கற்றுக்கொண்டார்கள். மேரி தனது நண்பர்கள், உறவினர்களையும் உதவிக்கு அழைத்து வருவார். எங்களது உணவு தயாரிக்கும் முறையை அறிய எல்லோரும் ஆர்வமாக இருப்பார்கள். மோகன் வீடு திரும்பும்போதெல்லாம் தடல் புடலாகச் சிற்றுண்டிகள் தயாராக இருக்கும். அப்படி ஒருநாள் மோகனோடு கதைத்துக் கொண்டிருக்கும்போதே எதேச்சையாக, “என் நீ ஒரு catering class தொடங்கக் கூடாது?” என்று கேட்டார். “சும்மா போங்கோ உங்களுக்கு எப்பவும் என்னை வம்புக்கு இழுக்காமல் இருக்கேலாது” என்று எழுந்து உள்ளே சென்றுவிட்டேன்.

நான் சென்றுவிட்டேனே தவிர அந்த வார்த்தைகள் என் மூளைக்குள் சென்று கதிரை போட்டு உட்கார்ந்து கொண்டது. மலாவிக்கு உயர் பதவிகளுக்கு வருபவர்களின் இணையர்கள் அங்கு வேலை செய்ய முடியாது என்பது விசா விதிகளுள் ஒன்று. ஆனால் அவர்கள் அங்குள்ள மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை முன்னேற்றும் தொழில்களில், அவரவர் படிப்பு மற்றும் அனுபவத்திற்கு ஏற்றவாறு தங்களை ஈடுபடுத்திக்கொள்ள முடியும். மேரி மற்றும் அவளுடன் வருபவர்கள் மிகவும்

வறுமையில் இருந்தார்கள், அதனால் அவர்களால் தொடர்ந்து படிக்க முடியவில்லை. ஆனால் அவர்களால் சரளமாக ஆங்கிலத்தில் உரையாடமுடிந்தது. அவர்களுக்கு நான் இங்கிருந்து போகும்முன் ஏதாவது செய்ய வேண்டும். பிள்ளைகளும் இப்போது பள்ளிக்கூடம் போய்விட்டார்கள். எனக்கும் அது ஒரு பொழுதுபோக்காக இருக்கும். மோகன் சொன்னது போல் ஏன் நான் ஒரு Catering Class தொடங்கக் கூடாது?

அப்படித் தொடங்கியதுதான் “Malawai Ladies Housekeeping & Catering (MLHC)”. மேரி மூலமாக housekeepingல் விருப்பம் உள்ள பெண்களை அணுகினேன். முதலில் ஐந்து பெண்களில் தொடங்கியது MLHC. காலையில் நாமும் மேரியும் சேர்ந்து வீட்டு வேலைகளை முடித்துவிட்டு, பிள்ளைகளைப் பாடசாலை அனுப்பிய கையோடு அன்றைய வகுப்பு தொடங்கும். மதியத்திற்குப் பின்பு, சமைத்ததை ருசி பார்க்க அருகில் இருக்கும் நடுத்தர உணவகங்களுக்கு இலவசமாகக் கொடுப்போம். சிறிது சிறிதாக, MLHC உணவுக்கு ஓர்டர்கள் வரத் தொடங்கியது. கேக், சிற்றுண்டி வகைகளுக்குத் தனியொரு வரவேற்பு இருந்தது. மோகன் மூலமாகவும் பல அறிமுகங்கள் கிடைத்தன. குறிப்பாக ரிட்ஜே விடுதி, எமது

வகுப்புகளில் பயிலும் பெண்களுக்குப் பயிற்சி அளிக்கவும், திறமையானவர்களுக்கு வேலையளிக்கவும் முன்வந்தார்கள்.

எனக்கோ இன்னும் அந்தப் பெண்கள் பயில்வதற்கு நிறைய விடயங்கள் இருக்கின்றனபோலத் தோன்றியது. அரசு மோகனின் ஒப்பந்தத்தை நீடித்தால் நன்றாக இருக்கும். எண்ணங்களால் செய்ய முடிவதைச் சில சமயங்களில் சட்டங்கள் முறியடித்துவிடும். எல்லா நல்ல நிகழ்வுகளுக்கும் ஒரு முடிவு வரும். அது போல எங்கள் மலாவி வாழ்க்கையும் ஈற்றில் முடிவுக்கு வந்தது. இது ஒரு முடிவல்ல, இதுவே தொடக்கம், மலாவி யிலிருந்து நாங்கள் ஒஸ்ரேலியாவுக்கு வந்தோம்.

எண்பதாம் ஆண்டில் மெல்பேர்ன் விமான நிலையம் வெள்ளை வெளேர் என்று இருந்தது. அப்போது நாங்கள்தான் அங்கு ஒரேயொரு பிரவுன் நிறத்தவர். நான் மலாவியில் ஆப்பிரிக்கா மக்களைப் பார்த்தது போல, மெல்பன் மக்கள் என்னைப் பார்த்ததுபோல எனக்குத் தோன்றியது. என் எண்ண ஓட்டத்தை அறிந்து மோகன் காதருகில் வந்து சொன்னார்.

அகத்தின் அழகு முகத்தில் தெரியுமா என்ன?

untethering

the umbilical cord that ties me to her
even after i fled her to find peace
wraps around my lungs and squeezes the air out
i suffocate while living oceans away from her

let me go, you were never my mother!
a mother cuddles and coddles her children
you rained bullets on my childhood dreams, instead
i gather my courage to take the scissors in my hand

it's time, though it's late, never too late for cutting toxic ties, right?
the ocean waves float my wounded body
while I cut the invisible rope tied around me
my home doesn't have a land now
my land doesn't have a home now
what is a land without roots, but an obligation to keep watering it?
what is a home without care both ways?

mother(land), let me go
i severed the umbilical cord
it's the 100th time, though
she will come back strong
she always does
every time, it is tragic
but, hey, i will rather die trying than not

mother(land), bury my name in the backyard of the children you cherished
throw the remnants of me in the home you never gave me
and let go of any memories of me in the flooding rivers
release me from the strange hold you have around my lungs

Why This Smart Kid Keeps Messing Up Everything But Video Games...?

By Thadam

You have probably met someone like this. The friend who is always running late but somehow pulls things together at the last minute. The colleague who brims with ideas but struggles to finish the small, routine tasks. The family member who loses their keys yet remembers every lyric to a song from years ago. The one who talks quickly, jumps between topics, or reacts strongly to things others brush off. The person who can work for hours when they are interested but can't start when they are not. From the outside, they seem inconsistent, capable one day, scattered the next. But what looks like carelessness or lack of effort often has a deeper pattern underneath.

Sometimes this pattern hides in plain sight. The person isn't careless or lazy, they are navigating a brain that runs on a different rhythm. When something feels exciting, urgent, or deeply interesting, their focus sharpens; when it's routine or slow, their energy slips away almost against their will. Deadlines and chaos seem to wake them up, while ordinary structure can feel like wading through

mud. They may care deeply and still fall short, not because they don't try, but because effort alone doesn't always translate into control. What you're seeing isn't a lack of discipline, it's a tug-of-war between intention and attention.

Inside the brain, three main systems have to work in sync to keep attention steady. The first is the prefrontal cortex, the part just behind the forehead that plans, starts, and stops actions. It's like a conductor, keeping time and deciding what deserves focus. The second is the attention network, which filters distractions and holds the target in view, what scientists call working memory. The third involves neurotransmitters like dopamine and norepinephrine. These chemicals move motivation to where it's needed, making dull tasks feel worth doing.

When these systems fire unevenly, attention becomes unreliable. The brain can lock onto one thing for hours but lose grip on something simple. Routine tasks don't release enough dopamine to spark action, so they feel heavier than they should. Pressure

mental health. With the right mix of structure, strategies, and sometimes medication, life genuinely gets easier. The same brain that trips on routine is the one that thrives in crisis. It's fast, creative, spontaneous, deeply intuitive, and often hyperfocused on what it loves. Many entrepreneurs, artists, engineers, and leaders share this wiring. They are known for energy, empathy, problem-solving under pressure, and the ability to connect ideas that others miss.

The journey starts with naming it. Recognising that these experiences have a name, ADHD, is more than a label. It is a turning point. Once you understand what you are dealing with, you can begin to make sense of your brain's rhythm, use strategies that fit, and build the right kind of support. Awareness itself is progress, because recognising ADHD means you are already halfway toward managing it better. With the right strategies and guidance, life starts to feel more manageable.

To better manage ADHD, please see Thadam's website (thadam.com.au) under Resources for bilingual information about what ADHD is and practical strategies for support.

If any of this sounds familiar for you, or your child, please see your GP for screening. They can refer you to a psychologist or psychiatrist for further assessment and a more personalised plan.

Thadam is a nonprofit organisation run by volunteers based in Sydney and Victoria, that works to raise mental health awareness within the Tamil community. Thadam is dedicated to normalising conversations about mental health through a cultural lens, breaking stigma, and giving people the tools to speak about mental health without shame. Thadam does this because mental health is a part of overall health, and talking about it openly helps identify challenges early and seek support before they become more serious.

www.thadam.com.au

@thadamofficial

Disclaimer: The information provided here is for educational purposes only. For a tailored assessment or treatment, please see your GP for referral to a qualified mental health professional.

ஏணி இருந்தும் எட்டாத வாய்ப்புகள்

இன்றைய காலத்தில் அவுஸ்ரேலியாவில் உள்ள நிறையத் தமிழ் இளைஞர்கள், அவர் அவராகவே தங்களுடைய கலையைக் கண்டு பிடித்து வளர்த்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். இந்தக் கலை அவர்கள் சிறு வயதிலிருந்து கற்ற கலையாக இருந்தாலும் அவர்கள் அதை மறந்துவிடாமலும் “its not cool”, “it doesn't interest me” என்ற வலையில் விழாமலும் அதைத் தொடர்ந்து கொண்டும் வளர்த்துக்கொண்டும் வருகிறார்கள். இது மிகப் பெருமைகொள்ளும் விடையமாகும். அவர்களுக்கும், இப்படி வளர்த்துவிட்ட அவர்களுடைய பெற்றோருக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் மிக்க நன்றிகள்.

மாணவர்கள் எவ்வளவுதான் முயற்சி எடுத்து அவர்களுடைய கலைகளை வெளிப்படுத்தினாலும், அவர்களின் சமூக ஊடகங்களின் நான்கு சுவரையும் தாண்டி செல்லமுடிவதில்லை. இதனை விளக்கமாகக் கூறவேண்டும் என்றால், இளைஞர் சமுதாயத்திலும் சமூக வலைத்தளங்களிலும் தான் இக்கலைத்திறன்கள் வெளிப்படுகிறதே ஒழிய, பரந்துபட்ட சமூகத்திற்கோ உலகத்துக்கோ இது பெரிதாகத் தெரியவருவதில்லை.

எமது சமுதாயம், இப்படிக்கலை பொதிந்த இளைஞர்களை அடையாளப்படுத்தி அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பு கொடுக்கவேண்டும். இந்தியக் கல்லூரிகளில் “Culturals” என்ற நிகழ்வு இருப்பதை நான் திரைப்படம் மூலம் தெரிந்து கொண்டேன். இதில் நிறையத் திரையுலக நடிகர்கள் அவர்களுடைய பள்ளி நாட்களில் தம் திறமைகளை அடையாளப்படுத்தினார்கள் எனக் கூறுவார்கள். சமீபத்தில் நடிகர் சிவகார்த்திகேயன் இதே விடையத்தை ஒரு நேர்காணலில் கூறினார். அவருடைய மிமிக்ரி திறமையை இப்படியான ஒரு நிகழ்வில்தான் கண்டுபிடித்தாராம். அந்த வாய்ப்பு அவருக்கு மாணவர்கள் மத்தியில்

ஒரு மரியாதையை உண்டாக்கியது மாத்திரமின்றி, இன்னும் பல மேடைகளில் இதேபோன்று மக்களை மகிழ்விக்க வேண்டும் என்ற ஊக்கத்தையும், பல பெரிய மேடைகளில் ஏறும் வாய்ப்பையும் அமைத்துக் கொடுத்தது.

இதே மாதிரி மெல்பேர்னிலிருந்து திறமை வாய்ந்தவரை ஏன் நாம் ஊக்குவிக்கக் கூடாது? நாம் நடத்தாத விழாவா? அல்லது எமது சமுதாயத்தில் திறமை வாய்ந்தவர்களுக்குப் பஞ்சமா?

நமது விழாக்களில், கர்நாடக சங்கீதம், தமிழ் பாடசாலைகள் நடத்தும் நாடகங்கள், Super Singer நிகழ்ச்சிகள், பெரியவர்கள்-இளைஞர்கள் சேர்ந்து நடத்தும் பாடல் நிகழ்ச்சிகள், நடனம், பேச்சுப்போட்டிகள், பட்டிமன்றங்கள், போன்ற நிகழ்ச்சிகளில் எங்கள் தமிழ் இளைஞர்களைக் கூடுதலாகக் காணலாம். ஆனால் இளைஞர்கள் அவர்களுடைய தனிப்பட்ட திறமையை வெளிப்படுத்தும்படியான நிகழ்ச்சியை இதுவரை பார்த்ததில்லை. எங்களுடைய சமூகத்தில் இயக்குநர்கள், நடிகர்கள், இசைக்கலைஞர்கள், ஓவியர்கள், நடனக்கலைஞர்கள், புகைப்படக் கலைஞர்கள், நகைச்சுவை நடிகர்கள், மிமிக்ரி கலைஞர்கள், தொகுப்பாளர்கள், எழுத்தாளர்கள், கவிஞர்கள் என்று பல பேர் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் இடத்தைத் தேடி ஆவலுடன் காத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கான வாய்ப்பையும் மேடையையும் எமது தமிழ் விழாக்கள் நடாத்தும் சங்கங்கள் கொடுக்கவேண்டும் என்பதே எனது வேண்டுகோள் ஆகும்.

எமது சமுதாயம் இளைஞர்களுக்குக் கொடுக்கும் சுதந்திரம் என்பது ஒரு கூட்டுக்குள் இருக்கும் பறவைபோலவே

ச.துவாரகன்

இருக்கிறது. “கலை” என்று வரும்போது அது கர்நாடக இசையாகவோ அல்லது பரதநாட்டியமாகவோ இருந்தால் மட்டுமே மேடை கிடைக்கிறது. ஆனால் ஒரு இளைஞன் இன்றைய உலகளாவிய போக்கிற்கு ஏற்ப (Modern Trends) ஒரு சுயாதீனப் பாடலையோ (Indie Music) அல்லது சமூகக் கருத்துக்களைக் கொண்ட குறும்படங்களையோ உருவாக்க முயலும் போது, அதற்கு “கலாச்சாரம்” என்ற பெயரில் முட்டுக்கட்டைகள் போடப்படுகின்றன. இது உண்மையான படைப்புச் சுதந்திரம் அல்ல; இது ஒரு எல்லைக்குள் அடைக்கப்பட்ட திறமை, ஒரு பறவையைக் கூட்டில் அடைத்துவிட்டு, அதனைப் பறக்கச் சொல்வதுபோல் உள்ளது.

மேலும், கனடா, ஜேர்மனி, லண்டன் போன்ற நாடுகளில் தமிழ் இளைஞர்கள் தங்கள் மேல் படிப்பை விட ஆடல், பாடல், திரைப்படத் தயாரிப்பு, புகைப்படம் எடுப்பது போன்ற பல துறைகளில் ஈடுபட்டு வருகிறார்கள். இதனால் அங்கு இருக்கும் தமிழ்ச் சமுதாயம் விரிந்து மேம்படுத்தப்படுகிறது.

கனடா மற்றும் லண்டன் போன்ற நாடுகளில் வாழும் தமிழ்ச் சமூகம் கலையை வெறும் பொழுதுபோக்காகப் பார்க்காமல் ஒரு தொழிற் துறையாக வளர்த்தெடுத்துள்ளது. அங்கு ஒரு பாடகர் உருவானால், அவரைத் தாங்கிப் பிடிக்கத் தயாரிப்பு நிறுவனம் (Production House), தொழில்நுட்பக் கலைஞர்கள், விநியோகக் கட்டமைப்பு என எல்லாமே உள்ளது. ஆனால் அவஸ்திரேலியாவில் நிலைமை வேறாக இருக்கிறது. இங்கே மேடையில் ஏறிப் பாடுவதற்கு நூறு பேர் இருக்கிறார்கள், ஆனால் அந்தப் பாடலைப் பதிவு செய்யவோ, அதனை உலகத்தரம் வாய்ந்த ஒரு படைப்பாக மாற்றவோ முன்வருபவர்கள் மிகக் குறைவு. முதலீடு செய்பவர்கள் உணவகங்களிலும், கட்டிடத் தொழில்களிலும் காட்டும் ஆர்வத்தை, ஒரு கலைத் தயாரிப்பில் காட்டுவதில்லை.

இங்கு, நமது தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளின் கல்விக்குக் கூடுதலான முக்கியத்துவத்தைக் கொடுத்துவிட்டு, ஏனைய திறமைகளை

ஊக்குவிக்க மறந்து விடுகிறார்கள். இதன் விளைவாக எங்கள் சமுதாயத்தில் ஆக்கத் திறன் குறைந்திருக்கிறது. ஆக்கும் திறனே இல்லை என்று சொல்ல வரவில்லை ஆனால், அதற்கான ஊக்கமோ, தூண்டுதலோ, உதவியோ இங்கு இல்லை.

இங்கு இருக்கும் பெற்றோர்கள், தங்கள் குழந்தைகளுக்கு ஒரு நல்ல எதிர்காலத்தை அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் படிப்பை விட்டு வேறு துறைக்குச் சென்றால் அவர்கள் பட்ட கஷ்டம் வீணாகி விடுமோ என்ற எண்ணம் அவர்களுக்கு இருக்கிறது. இந்தப் பயம்தான் படைப்பாற்றல் உருவாக்கும் பாதையை நிறுத்தி விடுகிறது.

பொதுவாக எப்போது கலையைப் பற்றிய வார்த்தைகள் பேசப்படுகின்றதோ, அந்தத் துறையில் மிகுந்த துன்பம், கஷ்டம், நிச்சயமற்ற எதிர்காலம் இருக்கிறது என்று சொல்லி அது ஒரு இழிவாகவே பார்க்கப்படுகிறது. பெற்றோர்கள் தங்கள் குழந்தைகளை ஒரு நிலையான தொழிலாளராக ஆக்க வேண்டும் என, மருத்துவத்தில், சட்டத்தில், பொறியியல் துறையில் சேர்த்து விடுகிறார்கள். இந்த மூன்று துறைகளிலோ அல்லது இவற்றிலிருந்து கிளையாகும் ஒரு துறையிலோ சேர்த்துவிட்டால் ஒரு எளிதான வாழ்க்கையை வாழ முடியும் என நம்புகிறார்கள். “கலை துறை ஒரு உறுதியற்ற துறை”, “அதிலிருந்து காசு சம்பாதிப்பது கடினம்” என்ற பிற்போக்குத்தனமான எண்ணங்களால் எமது இளைஞர்களின் நெஞ்சில் பயத்தை விதைக்கிறார்கள்.

ஆனால், இதை எப்படி மாற்றுவது? எமது உள்ளூர்க் கலைஞர்களை எப்படி வளர்ப்பது? முதலாவதாக, எமது சமூகமே தங்கள் இடத்தில் இருக்கும் திறமைசாலிகளை அடையாளம் காணவேண்டும். நம் தமிழ்ச் சங்கங்கள், பாடசாலைகள், கோயில்கள் போன்ற இடங்களில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சிகளில் “இளைஞர் கலை” எனும் சிறப்புப் பிரிவு ஒன்றை அமைக்கலாம். சமூக ஊடகங்கள் மற்றும் தமிழ் ஊடக நிறுவனங்கள் மாதம் ஒருவரை “Tamil Talent of the Month” என அறிமுகப்படுத்தலாம். ஆசிரியர்கள்

தமிழைக் கற்றுக் கொடுப்பதோடு மட்டுமல்லாமல், அதனுடாக படைப்பாற்றலை வளர்க்கும் வகையில் பாடல்கள், குறுநாடகங்கள், டிக்டாக் கதைகள் போன்ற வழிகளிலும் மாணவர்களை ஊக்குவிக்கலாம். இரண்டாவதாக, இளைஞர்களுக்குப் பின்னணி ஆதரவு தேவை. உள்ளூர் தமிழ் நிறுவனங்கள் மற்றும் வணிகர்கள் சிறிய அளவில் நிதி உதவி (Micro-grant) வழங்கி, ஒரு குறும்படம் எடுக்கவோ, பாடல் வெளியிடவோ, ஓவியக் கண்காட்சி நடத்தவோ உதவலாம். மூத்தவர்கள் தங்கள் அனுபவத்தைப் பகிர்ந்து, கலைத்துறையின் சாத்தியங்களையும் வழிகாட்டல்களையும் அளிக்கலாம். மூன்றாவதாக, அவர்களுக்கு ஒரு உறுதியான மேடை வேண்டும். மெல்பேர்ன் நகரத்தில் “Tamil Youth Arts Festival” போன்ற விழாக்களை ஏற்பாடு செய்து, இளைஞர்கள் தங்கள் திறமைகளை வெளிப்படுத்தும் வாய்ப்பினை உருவாக்கலாம். அத்தோடு, open mic இரவுகள், குறும்படத் திரையிடல்கள், இசை நிகழ்ச்சிகள் போன்றவற்றைத் தமிழ்ச் சங்கங்கள் நடத்தி, சமூக ஊடகங்களின் நான்கு சுவர்களைத் தாண்டி அவர்களின் குரல் வெளி உலகத்துக்கும் சென்றடையச் செய்யலாம்.

நாம் வெளிநாட்டில் வாழும் தமிழ் மக்கள், நமது மொழி, மரபு, கலையை உயிருடன் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற பொறுப்பை ஏற்றுள்ளோம். அந்தக் கலையைத் தொடர்ந்து வாழ வைக்க வேண்டுமெனில் நம் இளைஞர்களின் கைகளில் இருக்கும் brush, mic, camera, pen, இவையே நம் எதிர்காலத்தின் கருவிகள். அவர்களின் கனவுகளை நம்பி, அவர்களுக்கு ஒரு வாய்ப்பை வழங்குவது நம் சமூகத்தின் கடமையாகும். அவர்களுக்கு நிதி, வழிகாட்டல், ஊக்கம் என மூன்றையும் கொடுத்தால், அவர்கள் நம் கலாச்சாரத்தைப் புதிய உயரத்திற்குக் கொண்டு செல்வார்கள். நாம் ஒரு இளைஞருக்கு மேடை கொடுக்கிறோம் என்றால் அது அவரின் கனவுக்காக மட்டும் அல்ல, நம் தமிழின் உயிர் துடிப்புக்காக. “இளைஞர்களை ஊக்குவிப்பது என்பது நம் எதிர்காலத்தில் முதலீடு செய்வதற்குச் சமம்”

என்பதை நம் சமூகமே உணர வேண்டிய நேரம் இது.

தமிழ் மொழியைக் கற்பது, VCE பாடத்துடன் முடிந்தது என நம்பும் சமுதாயம் இது. இது மாற வேண்டும். அவுஸ்திரேலியாவிலிருந்து நிறையக் கலைஞர்கள் உருவாகவேண்டும். நம் இளைஞர்களைக் கலைஞர்கள் ஆக்கும் சக்தி நம் சமுதாயத்தின் கையில்தான் இருக்கிறது என்பதை ஆணித்தரமாக கூறிக்கொள்கிறேன். அவுஸ்திரேலியாவில் கலைத்துறை சார்ந்து பல சாத்தியங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் அவை எல்லாம் எட்டாத உயரத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் “திறமை இல்லாமை” அல்ல; மாறாக “திறமையை அங்கீகரிக்கத் தெரியாத தலைமைத்துவம்”. எமது சமூக அமைப்புகளின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருப்பவர்கள் பெரும்பாலும் பழைய சிந்தனை முறையிலேயே இருக்கிறார்கள். அவர்கள் டிஜிட்டல் யுகத்தின் சாத்தியக் கூறுகளைப் புரிந்துகொள்ளத் தவறுவதால் இளைஞர்களுக்கும் பெரியவர்களுக்கும் இடையே ஒரு பெரிய இடைவெளி உருவாகிறது. இந்த இடைவெளிதான் ஒரு திறமையான இளைஞனைத் தன் எல்லைக்குள்ளேயே முடக்கி வைக்கிறது.

படைப்பாற்றல் என்பது வெறும் மேடையில் தோன்றி மறைவதல்ல. அது ஒரு பொருளாதாரச் சங்கிலி. ஒரு திரைப்படம் உருவானால் அங்கு ஒரு எழுத்தாளர், ஒளிப்பதிவாளர், படத்தொகுப்பாளர் எனப் பலருக்கு வேலைவாய்ப்பு உருவாகிறது. கனடாவிலும் லண்டனிலும் இந்தச் சங்கிலி வலுவாக இருப்பதால் அங்குள்ள இளைஞர்கள் கலையைத் துணிச்சலாகக் கையில் எடுக்கிறார்கள். அவுஸ்திரேலியத் தமிழ்ச் சமூகம் வெறும் நுகர்வோராக (Consumers) மட்டுமே இருக்காமல், உருவாக்குபவர்களாக (Producers) மாற வேண்டும். அப்போதுதான் எமது இளைஞர்களின் திறமை எல்லைகளைத் தாண்டி உலக அரங்கில் மிளிரும்.

புத்தாண்டு வாழ்த்துகள்

ஆண்டின் ஆரம்பத்தில் இடம்பெற்ற முதல் கூட்டம் அது. நம் பெரிய தல 'புத்தாண்டு வாழ்த்துகள்' என்று ஆரம்பிக்க, எல்லோரும் 'நன்றி , உங்களுக்கும் இனிய புத்தாண்டு வாழ்த்துகள்' என்று பதில் சொன்னார்கள். நான் சும்மா இருக்கமுடியாது 'இனிய ஆங்கில புத்தாண்டு வாழ்த்துகள்' என்று சொல்லிவிட்டேன். தலையோட முகபாவனை ஒரு நக்கல் சிரிப்போடு மாறியது. அதை பார்த்ததும், புரிந்து விட்டது. இன்னைக்கு நமக்கு புத்தாண்டு இல்லை, பெரிய தீபவாளிதான்.

அடுத்து நடந்த உரையாடலை, அப்படியே வடிவேலையும், பார்த்திபனையும் நினைத்துக்கொண்டு படிக்கவும்.

பார்த்தி: "அது என்ன ஆங்கிலப் புத்தாண்டு?"

வடி: "ஹலோ, தமிழ் புத்தாண்டு, சைனிஸ் புத்தாண்டு மாதிரிதான் இது"

ஒரு ஏத்ததுடன்தான் நான் பதில் சொன்னேன்.

பார்த்தி: "அது ஏன் தமிழ் புத்தாண்டு, சைனிஸ் புத்தாண்டு என்று சொல்லவேணும்?"

ஆஹா இன்னைக்கு அந்தாளுதான் நம்மகிட்ட மாட்டுனது என்ற சந்தோசத்தில் நான் தொடர்ந்தேன்.

வடி: "ஹையோ ஹையோ, இது கூடத் தெரியல, அந்தந்த மொழியோட வருட கால அட்டவணைப்படி அவங்க புத்தாண்டு கொண்டாடுறதால தமிழ் புத்தாண்டு, சைனிஸ் புத்தாண்டுன்னு சொல்லுறோம்"

பார்த்தி: "அப்போ, ஜனவரி ஒண்ணு புது வருடம்னு சொல்லுறது ஆங்கில அட்டவணையா?"

ஆஹா கேள்வி கேக்குற தொனியை பார்த்தா இந்த முறையும் நாமதான் பலி

ஆடு என்று தெரிந்து விட்டது. ஆனாலும் மீசைல மண்ணு ஓட்டவில்லை என்று அடம்பிடித்துப் பார்க்கலாம்.

வடி: "ஆமா ஜூலியன் அட்டவணை ஆங்கில

அட்டவணை தானே?"

பார்த்தி: "ஓஹோ ஜூலியன் இங்கிலீஷ் காரனா? எந்த ஊரு? அமெரிக்காவா இல்லை பிரிட்டிஷா?"

வடி: "ஆஹ் அது அது வந்து..."

பார்த்தி: "முதல்ல, இப்போ உலகத்துல அதிகமா பயன்பாட்டுல இருக்குறது ஜூலியன் இல்லை. கிரிகோரியன் காலண்டர்.

கி.மு 45ல் ஒரு உரோமன் ஜெனரல்தான் ஜூலியன் அட்டவணையை வரையறுத்தார். ஆனால் அந்த அட்டவணையை 1582ம் ஆண்டு மாற்றி வரையறுத்தது போப் கிரிகோரியன் அவர்கள். இந்த அட்டவணைதான் ஜனவரி ஒன்றாம் திகதியை ஆண்டின் முதல் நாளாகக் குறித்தது. உங்க ஆங்கில தாராள பிரபுக்கள் ரொம்ப நாள் பின்னாடி, 1752ம் ஆண்டில்தான் இதனைப் பின்பற்றவே ஆரம்பித்தார்கள். இப்ப சொல்லுங்க. இது எப்பிடி ஆங்கிலப் புத்தாண்டு ஆகும்?

அதனால் எந்த எடத்துல எண்ணெய்க் கிணறு இருந்தாலும் அது எங்க ஊருன்னு சொல்லுற உங்க ஆங்கில பிரபுக்கள் இந்த கிரேக்க அட்டவணையை அவர்களது என்று வியாபாரமயமாக்கிவிட்டதை இன்றுவரை தெரியாமல் ஆங்கிலப் புத்தாண்டு சொல்லுற உங்கள மாதிரி ஆள் இருக்குறவரைக்கும் அட்டவணையில் இருந்து அதைத் தொங்க விடுற ஆணி

வரைக்கும் ஆங்கிலச் சொத்து என்றாலும் அதை ஏன் என்று கேட்க ஆளும் இல்லை, இருந்தாலும் கேட்கத் தோன்றுவதும் இல்லை”

எனக்கு வியர்த்துவிட்டது. ஆஹா ஒரு புத்தாண்டு வாழ்த்து சொன்னதுக்கு இப்படி காதுல ரத்தம் வர வச்சுட்டாரே இந்த ஆளு. இனிமே எல்லாத்துக்கும் ஒரே வாழ்த்துதான் சொல்ல போறேன்

பார்த்தி : என்னது ?

வடி: “காலையில குட் டே சொல்ற மாதிரி குட் இயர்ன்னு சொல்லிட்டு போறேன். ஆள விடப்பா.”

பார்த்தி: “இப்பவும் ஆங்கிலகாரன் சொன்னதைத்தான் காப்பி அடிக்கணுமா?”

வடி: “ஐயா சாமி ஆள விடு , நான் யாருக்கும் என்னைக்கும் எந்த வாழ்த்தும் சொல்லல, போதுமா?”

பார்த்தி: அட அப்படி இல்ல. வாழ்த்து சொல்லுறது ஒரு பெரிய விசயம், அது சொல்லும்போது சொல்றவங்க மனசுல மட்டும் இல்லை கேக்குறவங்க மனுசலயும் அது ஒரு பெரிய சந்தோசத்தை குடுக்கும். அப்படி ஒரு அழகான விஷயத்தில் அரசியல் , அலங்கார வார்த்தைகளை சேர்க்காமல் அந்த மொழியில் உள்ள எளிமையான, இனிமையான வார்த்தைகளால் வாழ்த்து சொன்னா போதும்..

கணேஷின் கதை

உயிர்மெய்யார்

இப்ப நான் என்ன சொல்லிட்டேன்'னு அம்மாவும் அப்பாவும் இப்படி மூலையில் ஒக்காந்துட்டு அழுவுறாங்க? டின்னர் டைம் இது...பசிக்குது. சாப்பாடு போடாம... சோபாவல ஒக்காந்துட்டு அழறதுக்கு நான் சொன்னதுதான் காரணமா?

அட போங்க! இந்த Gen X, Gen Y பெரியவங்களையே புரிஞ்சிக்கமுடியலிங்க.

அப்படி என்ன சொல்லிட்டேன்'னுதான் முழிக்கிறீங்க. இன்னக்கி காலையிலேர்ந்து எங்க வீட்டுல என்ன நடந்தது'ன்னு சொன்னாதான் ஒங்களுக்குப் புரியும். மேல படிங்க.

Let me introduce myself...என் பேரு கணேஷ்... I'm in Year 7. அப்போ என் வயச இன்னேரம் கண்டு பிடிச்சிருப்பீங்களே! பொல்லாதவங்க நீங்க!! ஆமா... 13 வயசு. டின் குரூப்ல சேர்ந்துட்டேன். அரும்பு மீசை எட்டிப் பாக்குது. சரி! கதைக்கு வருவோம். என் தங்கச்சி லச்சுவை எழுப்பி விடனும். இல்லாட்டி எங்க அம்மா, படியேறி வந்து பதர்காளி மாதிரி ஆடுவா.

"கணேஷ்!... எழுந்திருடா.. பத்து தடவை சொல்லிட்டேன்... தங்கச்சிய எழுப்பி விடு...தங்கச்சிய எழுப்பி விடு'ன்னு... எழுந்திருடா... எழுந்திரு" ன்னு சொல்லிட்டு னுநநடிழுவ ரோபோவை மொபைலில் ஆன் செய்துகொண்டே கிச்சனுக்கு கிடுகிடு'ன்னு போறாங்களே அவங்கதான் எங்க அம்மா.

'பத்து தடவை' அப்படிக்கறத அழுத்திச் சொன்னதக் கவனிச்சீங்களா? இந்த Adults-ம் சின்ன வயசா இருந்து பெரியங்களா ஆனவங்கதானே? அப்பறம் ஏன் குழந்தைகளை இப்படி வாட்டி வதைக்கிறாங்க?

"Already wokeup அம்மா!... லச்சுதான் தூங்கறா..." என்று சத்தமாகச் சொல்லி

விட்டு மறுபடியும் படுக்கையில் படுத்திருக்கேன். சும்மா படுத்திருக்கேன்'ன்னு நெனக்கிறீங்களா? இல்ல... மொபைல் கேம் விளையாடிக்கிட்டு இருக்கேன்.

இன்னும் ஒரு நிமிஷத்துல இன்னொரு ஆர்டர் வரும் பாருங்க. ஒன்னுலேர்ந்து அறுபது வரைக்கும் எண்ணுங்களேன்... எண்ணிட்டீங்களா?

"எழுந்திட்டீன்னா...போய் குளி... இப்ப மாடிக்கு வந்தேன்னா...மொபைல் படுங்கி அப்பாட்ட குடுத்துடுவேன்..."

பாத்ரீங்களா? அடுத்த ஆர்டர் வந்திருச்சா? இந்த அடல்ட்ஸ் என்ன சொல்வாங்க... எப்ப சொல்வாங்க... எல்லாம் எங்களுக்கு நல்லாத் தெரியும். ஆனா தெரியாத மாதிரி நடிப்போம்.

இன்னும் எழுந்திரிக்கலன்னா... அவ்வளவுதான்...காட்டுக் கத்து கத்துவா எங்க அம்மா. இருக்கட்டும்! இந்த கேம்-ல 76 ஆவது ஸ்டேஜ் வந்துட்டேன்..இன்னும் 5 நிமிஷம் விளையாண்டா..77 ஆவது ஸ்டேஜ்..

அம்மாவின் மொபைல் சினுங்குது. யாரு கூப்பிடுறா?

நீங்களே அந்த கான்வர்சேஷனைக் கேளுங்க.

"சொல்லுங்க மேரி ஆண்ட்டி...ரெடி ஆண்ட்டி. நேத்து இட்லிக்கு அரைச்ச வச்ச மாவைக் கிண்டிக்கிட்டு இருக்கேன் ஆண்ட்டி...சரிங்க ஆண்ட்டி... சரிங்க ஆண்ட்டி... இதோ!..எப்பொழுதும் போல எட்டரைக்கு ரெடியாயிடுவேன் ஆண்ட்டி. இன்னும் அரை மணி நேரம்... வந்துட்டேன் ஆண்ட்டி..."

போச்சி! அடுத்த வீட்டுல ஒரு பாட்டி இருக்காங்க. அம்மாவும் அந்தப் பாட்டியும்தான் தெனைக்கும் வாக்கிங் போவாங்க. நடைபயிற்சி எல்லாம் இல்ல. உளர்க்கதை உலகக்கதை பேசத்தான்!

'சீக்கிரம் கெளம்பனும்'னு இருக்கற

டென்சன்ல மறுபடி கத்துவாங்க பாருங்க...
வெயிட்..வெயிட்... ஆங்!.. இதோ
வந்திருச்சி...

“டேய் கணேஷ்!... லச்சுவ எழுப்பி
விட்டியா?... நான் மேரி ஆண்ட்டியோட
வாக்கிங் போயிட்டு வந்தோன்ன...
பொங்கல் ஷாப்பிங் பண்ண கேசி சென்டர்
போவனும்...லச்சுவ எழுப்பி விட்டியா?...”

77ஆவது ஸ்டேஜ்!... இன்னும் கொஞ்ச
நேரந்தான். என்னமோ அம்மா கத்தறது
கேக்குது... ஆனா... சரியா புரியல.
ஓங்களுக்கு கேட்டுச்சா? என்ன
சொன்னாங்க? இருங்க...வெயிட்....
அப்பாடா!... சுட்டு தள்ளிட்டேன். ஆள்
குளோஸ். அடுத்து 78...ஆமா? அம்மா
என்ன சொன்னாங்க. இப்ப சொல்லுங்க.

“லச்சு!... ஏந்திரிடி... மம்மி
வரறதுக்குள்ள...ஏந்திரிடி...”

“அண்ணா!... ஒதைக்காத அண்ணா...
இன்னும் களைந minutes...it's holiday
Anna!...”

கட் பண்ணி அடுத்த சீனுக்குப் போறேன்.
வாக்கிங் முடிச்சி அம்மா வந்துட்டாங்க.
மேரி ஆண்ட்டியோட கதவுகிட்ட
நிக்குறாங்க.

“டேய் கணேஷ்! கீழ் எறங்கி வா!”

நான் 78 ஆவது ஸ்டேஜ்லதான் இருக்கேன்.
இன்னும் லச்சு தூங்கிகிட்டித்தான் இருக்கா.
விளையாட்டை Pause mode -ல வச்சுட்டு,
வேண்டா வெறுப்பா படியில இறங்கிப்
போறேன். “சீக்கிரம் வாடா...டேய்!!!” என்ற
வசனம் வரும் பாருங்க.

“சீக்கிரம் வாடா...டேய்!”

“கம்மிங் அம்மா!...” ஒரு பேச்சுக்குச்
சொல்லிக் கொண்டே கதவை நோக்கி
நடந்தேன். மேரி ஆண்ட்டி, இந்தியாவுக்குப்
போயிட்டு போன வாரம்தான்
வந்திருந்தாங்க. கையில் ஏதோ
வச்சிருந்தாங்க.

“கணேஷ்! ஒனக்கும் லச்சுவுக்கும் மேரி
ஆண்ட்டி இந்தியாவுலேர்ந்து இது
வாங்கிட்டு வந்திருக்காங்க....” அம்மா
சிரிச்சிக்கிட்டே சொன்னாங்க.

“இது உனக்கு. இது தங்கச்சிக்கு...
வாங்கிக்க...” மேரி பாட்டி குடுத்தாங்க.

“ம்..!” என்று சொல்லிவிட்டு நான்
வாங்கிக் கொண்டேன். மனது பூரா game-ல்
இருந்தது.

“டேய்! நன்றி பாட்டி'ன்னு சொல்லுடா...”
அம்மா படபடத்தாள்.

“நீயே சொல்லிக்கோ...” என்று அவசரம்
அவசரமாகச் சொல்லிவிட்டு, படியேறி
மேலே ஓடினேன். 78 ஆவது ஸ்டேஜ் கேம்
எனக்காகக் காத்திருந்தது.

“லச்சு! இந்தா... மேரி பாட்டி ஒனக்கும்
குடுத்தாங்க.”

“Thanks Anna...”

“ஒன் தேங்கலை மேரி பாட்டிக்கு
பார்சல் அனுப்பு...” மொபைலிலிருந்து
என் கண் நகரவில்லை. கைகள் துரிதமாக
செயல்பட்டுக் கொண்டிருந்தன.

“My teacher said, ‘Thanks and Sorry
are two very important words.’ என்று
என்னிடம் சொல்லிவிட்டு, வீடு அதிர,
“வாயமெள ஆயசல ‘யவவவை’ என்று
சொல்லிக்கொண்டே லச்சு பாத்ருமுக்குள்
ஓடினாள்.

மதிய நேரம். அடுத்தது அப்பா.

இவர் வேறு விதம். அம்மா கட கட'ன்னு
கத்துவா. ஆனா, அப்பா வேற மாதிரி
பயமுறுத்துவார். கனிவா சொல்ற மாதிரி
இருக்கும். ஆனா அதுல, ‘இத-நீ- செய்யல-
அப்பறம் -இது -தான் -தண்டனை’ன்ற
செய்தி ஒளிஞ்சிருக்கும். சின்ன பிள்ளையா
இருக்கும் போது நல்லா பின்னி
எடுத்துருக்கார்.

Tullialan School எதிரே ஒரு பார்க்
இருக்கும் பார்த்திருக்கீங்களா? அந்த பார்க்
பக்கம், ஒரு மாமா வீட்டுக்கு அப்பா
அடிக்கடி போவார். அப்பா அம்மாவோட
ஃப்ரண்ட் வீடு அது. அந்த வீட்டில் இருக்கும்
அகமது பாய் மாமா ஒரு Boomer uncle.
சில நேரம் எங்கள் வீட்டிற்கும் வருவார்.
சிரிக்கச் சிரிக்கப் பேசுவார். அவரும் எங்கள்
அப்பாவும் சேர்ந்துட்டா பல மணி நேரம்,
நேரம் போவதே தெரியாமல் கண்டதையும்

பேசிக்கொண்டிருப்பார்கள்.

ஒவ்வொரு தடவையும் என்னையும், லச்சுவையும் பார்க்கும் போது, “நல்லாப் படிக்கனும்..என்ன பிள்ளைங்களா? படிப்புத்தான் முக்கியம். பிற்காலத்துல அதுதான் நம்மள காப்பாத்தும்.” ன்னு தேஞ்ச ரிக்கார்டு பிலேயர் மாதிரி (பழைய உதாரணம் தான்! எங்க பாஷையில சொல்றதா இருந்தா... ‘Loop-ல போன song மாதிரி’) சொல்லுவார்.

இன்னக்கி அந்த பூமர் அங்கிள் வீட்டுக்குத்தான் அப்பா போயிருக்கார். மதிய lunch-க்கு வீட்டுக்கு வறற நேரம் தான்.

78 ஆவது ஸ்டேஜ் ஏறக்குறைய முடிக்கப் போறேன். இதோ, இந்த கொரியன் சீரியலை lap வழி-ல பாத்துகிட்டே, அழடிடைந-ல கேம் விளையாடுற சொகமே வேற.

“தீபா! Garage கதவத் தொற... இத அப்படியே garden area-வுக்குப் போயி வைக்கனும்...”

அப்பா வந்துட்டார்.

“டேய் கணேஷ்! கீழ வா...” ன்னு அரசர் ஆணையிடுவார் பாருங்க.

“டேய்! கணேஷ்!..கீழ வா...”

பாத்தீங்களா? வந்திருச்சா? Gen Z, Gen Alpha-வையெல்லாம் கொறைச்சி மதிப்பிடாதீங்க. எங்க லெவல் வேற லெவல்.

78 ஆவது ஸ்டேஜ் முடிய இன்னும் நாலஞ்ச நிமிஷம் விளையாடினா போதும். ஆனா அரசர் ஆணைய மீற முடியுமா? யான் பெற்ற இன்பம் இந்த வையகம் பெற வேண்டாமா?...

“லச்சு! நீயும் வா...அப்பா கார்டனுக்குக் கூப்பிடுறாரு..”

“போடா அண்ணா... லெகோ வெளையாடிகிட்டு இருக்கேன். வாட்ஸ் அப்பல என் ஓப்ரெண்டு கவிதா அதப் பாத்துட்டே இருக்கா. நாங்க ஒரு மணி நேரமா வீடியோ கால்ல இருக்கோம்..”

ம்! நான் மட்டும் தான் போகனுமா? ஐயோ! ஒரு அஞ்ச நிமிஷம் பொறுத்துக்க முடியாதா? 78 ஆவது ஸ்டேஜ்-ஐ கிளியர்

பண்ணிடுவேன். ஆனா அதுக்குள்ள கிச்சன்ல இருக்கற அம்மா, அப்பா சொன்ன ஆர்டரை ஓபாலோ பண்ணி கத்துவாளே.

“டேய் கணேஷ்! அப்பா கூப்பிடுறாரு பாரு... காதுல உழுவல..கீழ இறங்கி வா!” ஓபாலோ அப் ஆர்டர் வந்துருச்சா? *****

கார்டன்.

அப்பா ஒரு வாழைக்கட்டையோடு நின்று கொண்டிருந்தார்.

“அகமது பாய் மாமா வீட்டுல வாழைமரம் வாழைக்குலை தள்ளி, சுத்தி பக்கக் கன்றுகள் வந்திருக்குப்பா.... (வந்திருக்குடா... என்றுதான் சாதாரணமாக வரும். வந்திருக்குப்பா... என்று சொல்கிறார் என்றால்... அதைப் புதைக்க என் உதவி தேவைப்படுகிறது என்று அர்த்தம்.)

“ம்!...”

“இதை எங்க வைக்கலாம் சொல்லு...” (என்னுட்க ஐடியா கேட்டு, ஐனநாயக முறைப் படி நடந்துக் கறதா காமிச்சிக்கிறார்ல... ஆனா நட வேண்டிய எடத்தை அவர் ஏற்கனவே முடிவு பண்ணிருப்பாரு..)

“அம்மாவ கூப்பிடு... கேக்கலாம்” (இதுவும் ஒரு விளையாட்டுத்தான். ‘அட ஏங்க! அங்க வச்சிங்க. அது துணி காயப் போடற எடம்... என்ன ஒரு வார்த்தைக் கேட்டீங்களா?’ என்று அம்மா கேட்டுவிடக்கூடாதே என்று அப்பா விளையாடும் விளையாட்டு.)

“அம்மா!... Come here” கத்திவச்சேன்.

கிச்சனில் மிக்கி ஓடும் சத்தம் கேட்டது. “இங்க இருந்து கத்தாதேப்பா... (கத்தாதடா...) போய் கூப்பிடு வா.”

அம்மா வந்தாள். ஒரு வழியாய் எடத்தை முடிவு செய்து, வாழை மரத்தை நடட்டோம்.

“அகமது பாய் மாமாவுக்கு போன் போட்டுத் தாரேன்... வாழைக்கட்டை குடுத்ததுக்கு தேங்கஸ் சொல்லுடா” (கவனிச்சீங்களா... ‘டா’ சேந்துடுச்சி. அதான் வேலை முடிஞ்சிருச்சே!)

“போப்பா... நீயே சொல்லிக்க!” மாடிக்கு

ஓடினேன்.

“தேங்க்ஸ் சொல்றது basic courtesylh. என்னதான் பிள்ளைய வளர்த்து வச்சிருக்கியோ?” அப்பா சொல்லிக் கொண்டே டிவியில் ஆஸ்திரேலியா VS இந்தியா ஆடும் கிரிக்கெட்டைப் பார்க்கத் துவங்கினார்.

நான் 78 ஆவது ஸ்டேஜ் முடிச்சி 79 ஆவதுக்குத் தாவினேன். லச்சு லெகோ விளையாட்டை முடித்து விட்டு, “தேங்க்ஸ்டி கவிதா. Thoroughly enjoyed your company. Bye Bye..”

“இதுக் கெல் லாம் தேங்க் ஸா? இதெல்லாம் ஓவர்டி...” எனச் சொல்லலாம் என்று பார்த்தேன். அப்பறம், ‘எங்க டீச்சர் அது சொன்னாங்க. எங்க டீச்சர் இது சொன்னாங்க’ ன்னு ஆரம்பிச்சிடுவா. எதுக்கு பொல்லாப்பு... அமைதி காப்போம். விளையாட்டில் கவனம் செலுத்துவோம் என்று 79 ஆவது ஸ்டேஜில் மும்மரமானேன்.

டினன்ர்டைம். இது தான் கிளைமாக்ஸ். லச்சு போனை எடுத்துக் கொண்டு மாடிக்கு ஓடி வந்தாள். “அண்ணா!.. டேய்... மதுரை தாத்தா வீடியோ கால் பண்ணிருக்காரு..நான் பேசிட்டேன்..நீ பேசு..”

79 ஆவது ஸ்டேஜ். விளையாடிக் கொண்டிருக்கேன்.

மதுரை தாத்தாவை எனக்குப் பிடிக்கும். அளவாகப் பேசுவார். நான் குழந்தையாக இருந்த போது, இந்தியாவுக்குப் போயிருந்தேன். அப்பொழுது என்னைத் தூக்கியே வைத்திருப்பார். இரண்டாவது தடவை போயிருந்தபோது, சாக்லேட் வாங்கிக் கொடுத்தார். புதுச்சட்டை வாங்கிக் கொடுத்தார்.

“பேராண்டி! நல்லா இருக்கியா? போன வருஷம் பொங்கலுக்கு ஊருக்கு வந்திருந்தீங்க. ஞாபகம் இருக்கா பேராண்டி?”

“இருக்கு தாத்தா...”

“சூப்பர்டா செல்லம்..இதோ பாரு தோரணம் கட்டிடுக்கோம்?”

“அட!... கரும்பு, சக்கரைப் பொங்கல்...”

அது கோலம்தானே தாத்தா..சூப்பரா இருக்கு. போன வருஷம் நீங்க என்னை paddy fields - க்கு அழைச்சிட்டுப் போகும்போது, பொங்கல் பத்தி நீங்க நிறைய நலிடயடை பண்ணிட்டே வந்தீங்க...”

“அட! அது கூட ஞாபகம் இருக்காப்பா?”

“இருக்கு தாத்தா... புது நெல்லு வச்சி சூரியனுக்கு, யெவரசந-க்கு வாயமெள பண்ணறது தைப்பொங்கல். விவசாயத்துக்கு உதவி செய்ற cows-க்கெல்லாம் thanks பன்றது மாட்டுப் பொங்கல். Friends, relatives எல்லாருக்கும் வாயமெள பன்றது... அது என்ன பொங்கல் தாத்தா?”

“அதுதான் காணும் பொங்கல்’னு சொல்றோம். அட சக்கன்னா!... என் பேராண்டியா என்ன கொக்கா?... நல்லா ஞாபகம் வச்சிருக்கியே!... ஆமாடா பேராண்டி! நாம எப்பொழுதும் மத்தவங்களுக்கு நன்றி சொல்ல மறக்கவே கூடாது. அத நெனவு படுத்தத்தான் வருஷா வருஷம் நாம பொங்கல் கொண்டாடுறோம்...”

தாத்தா என்னென்னவோ பேசிக்கொண்டிருந்தார். என் மனசு மட்டும் மேரி பாட்டியையும், அகமது பாய் மாமாவைப் பற்றியும் சுற்றி வந்தது.

நான் படிக்கட்டுல கீழ் இறங்கிப் போனேன். அப்பாவையும் அம்மாவையும் கூப்பிட்டு, “சாரி அப்பா! சாரி அம்மா!! மேரி பாட்டிகிட்டயும், அகமது பாய் மாமாகிட்டயும் proper ஆ நன்றி சொல்றேன். போன் போட்டு குடுங்க...” என்று சொன்னேன்.

இதச் சொன்னதுக்குத் தாங்க!... emotional ஆகி... அப்பாவும் அம்மாவுமே ஆனந்தக் கண்ணீர் வடிக்கிறாங்க...

அடுத்த அடுத்த ஸ்டேஜ் game-ல மட்டும் இல்ல life-லயும் எங்களால மாற முடியும். மொறையா சொன்னா சரியா செய்வோங்க. அட! என் கதைய கேட்டதுக்கு ஒங்களுக்கு நன்றிங்க. பாருங்க..நன்றியெல்லாம் சொல்றேன்.

வாசகர் முற்றம்

வாழ்க்கைத்துணைத் தெரிவு பிள்ளைகள் எதிர்பார்ப்பும், பெற்றோர் குரலும்

வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவு என்பது குடும்பங்களிலும் எமது சமூகத்திலும் நீண்ட காலமாக விவாதிக்கப்படும் ஒரு முக்கியமான விடயமாகும். தலைமுறை மாற்றம், கல்வி, தொழில், சமூகச் சூழல் போன்ற காரணிகள் இந்த முடிவை அணுகும் முறையிலும் மாற்றங்களை உருவாக்கியுள்ளன. இந்தப் பின்னணியில், பெற்றோரும் இளைஞர்களும் ஒரே மேடையில் அமர்ந்து வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவு குறித்து பேசுவதற்காக நடத்தப்பட்ட வாசகர் முற்றக் கலந்துரையாடல் கவனிக்கத்தக்க ஒரு உரையாடல் முயற்சியாக அமைந்தது. இளவேனில், வருடம் இருமுறை இதழ்களை வெளியிடுவதோடு மட்டும் நிறுத்தாமல் ஒஸ் ரேலியத் தமிழ் சமூகத்தின் வாழ்வியலையும், அவர்கள் எதிர்கொள்ளும் சவால்களையும் எமது சமூகத்தினுள் ஊடுருவச் செய்யும் முயற்சியாக “வாசகர் முற்றம்” நிகழ்வையும் நடாத்தி வருகிறது. அவ்வகையில் கடந்த ஐப்பசி மாதம் 19ம் திகதி நடைபெற்றது இக் கலந்துரையாடல்.

இது சரி - தவறு என முடிவுகளை வகுப்பதற்கான ஒன்றாக அல்லாமல், வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவை ஒவ்வொரு தரப்பினரும் எவ்வாறு பார்க்கிறார்கள் என்பதை புரிந்து கொள்ளும் ஒரு வாய்ப்பாகவே வடிவமைக்கப்பட்டது. பாதுகாப்பான உறவுகள் எவ்வாறு உருவாகின்றன, அதில் பெற்றோர் மற்றும் இளைஞர்களின் பங்கு என்ன என்பதைக் குறித்தே பெரும்பாலான உரையாடல்கள் நகர்ந்தன.

இந்த நிகழ்வில், குடும்பநல ஆலோசகர், திருமதி. ரத்னா செந்தில்வேல் மற்றும் மனநல

ஆலோசகரும் சிறப்பு விருந்தினர்களாக பங்கேற்று, உரையாடலுக்கு ஒரு சமநிலையான வழிகாட்டுதலை வழங்கினார்கள். வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவு தொடர்பான உளவியல் மற்றும் குடும்பநலக் கோணங்களை விளக்கினார்கள். இதன் மூலம், விவாதம் உணர்ச்சி பூர்வமாக மாறாமல், சிந்தனைக்கான தளமாக உருவானது.

இளைஞர் பார்வை

இளைஞர்களைப் பொறுத்தவரையில் தமக்கான வாழ்க்கைத்துணைத் தெரிவு என்பதில் தங்களது பிடித்தமும், மகிழ்ச்சியும் முதன்மையாக இருக்க வேண்டும் என்று விரும்புகிறார்கள். பெற்றோர்களின் சிந்தனைகளும், கருத்துக்களும் நிச்சயமாக அவர்களது தெரிவுகளில் பிரதிபலிப்பதாகவும் உணர்கிறார்கள். சிறுவயதிலிருந்து அவர்களது கருத்துக்களுடன் ஒன்றி வளர்ந்தது இதற்கான காரணம் என்றும் புரிந்து கொள்கிறார்கள். தங்களது தெரிவுகள் தொடர்பான பெற்றோரது நியாயமான கருத்துக்களைக் கேட்கத் தயாராகவே இருக்கிறார்கள். ஆனால் அதே வேளையில் இன, சாதி, மத பேதங்கள் தொடர்பான பெற்றோரது கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது என்பதனையும் மிகவும் ஆழமாகப் பதிவு செய்தார்கள்.

ஒஸ்ரேலியா ஓர் பல்கலாசாரச் சமூகமாக இருப்பதனால், பெற்றோரது பெரிய பயமே, தாங்கள் வேறு இனத்தவரோடு பழகுவதுதான் என்றும், குறிப்பாக dating என்று வரும்போது அதன் செயன்முறை பற்றிய புரிதல் இல்லாமையே பெற்றோரது பயத்தை அதிகரிப்பதாகவும்

எண்ணுகின்றனர்.

அதே நேரம் சில தமிழ்ப் பெற்றோர்கள், தங்களது தெரிவுகளை மறுப்பது மட்டுமே நோக்கமாகக் கொண்டுள்ளனர், காதல் என்ற வார்த்தை வந்தாலே அதற்கு மேல் எங்களை பேச விடுவதில்லை அல்லது எமது மனதை மாற்றும் முயற்சியே செய்கிறார்கள் என்ற கருத்தும் எழுந்தது. மேலும் தங்களது வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவு தவறும் பட்சத்தில் பெற்றோரை அணுகுவது பயமளிப்பதாகவும், “நான் உனக்கு படிச்சுப் படிச்சு சொன்னேன், கேட்காததால்தான் இப்ப அனுபவிக்கிற” போன்ற குற்றம் சுமத்தும் தன்மையும் தங்களது அச்சத்தை அதிகரிப்பதாகக் கூறினர்.

பெற்றோர் பார்வை

தங்களது வாழ்க்கை முழுவதும் பிள்ளைகளைச் சற்றியே அமைந்ததாகவும், அவ்வகையில் பிள்ளைகளுக்கு எது சரி, எது தவறு என்பதை சிறு வயதிலிருந்து சொல்லி வளர்க்கவேண்டும் என்று உறுதியாகக் கூறினார்கள். அதே நேரம் வாழ்க்கைத் துணைத் தெரிவு என்று வரும் போது, தங்களுக்கு நிறைய எதிர்பார்ப்புகள் இருப்பதாகவும், தாங்கள் சிறுவயதிலிருந்தே வளர்ந்து வந்த பாரம்பரியத்தையும், எடுத்துவந்த கருத்துக்களையும், பழக்க வழக்கங்களையும் உடைத்து வெளிவருவது சிரமமான விடயம் என்பதையும் பதிவு செய்தார்கள்.

அதே வேளை பிள்ளைகளது விருப்பங்களைக் கண்மூடித்தனமாக இன்றைய பெற்றோர்கள் மறுப்பதில்லை என்பதை வலியுறுத்திய அதே நேரம், தங்களது எதிர்பார்ப்புகள் உடையும்போது, அது கோபமாகவோ ஆதங்கமாகவோ வெளிப்படுவதைத் தடுக்க இயலவில்லை என்பதையும் ஒப்புக்கொண்டார்கள். முதலில் கோபம் எழுந்தாலும் பிள்ளைகள் எப்படியோ போகட்டும் என்று விடுவதில்லை. தங்களுக்கு அவர்களது தெரிவு தவறாக இருப்பதாக எண்ணினால் அவ் உறவிலிருந்து பிள்ளைகளை

வெளிக்கொணரவே முயல்கிறார்கள். தோல்வியடைந்தாலும் கூடவே இருந்து அவர்களுக்கான அனுசரணையை வழங்கவே முயல்வோம் என்பதையும் வலியுறுத்தினர்.

அதே நேரம், பிள்ளைகள் தங்களது உணர்வுகளையும் புரிந்துகொள்ள முயல வேண்டும். அவர்களை மட்டுமே முன்னிலைப்படுத்த விளைகிறார்கள் என்ற கருத்தும் வைக்கப்பட்டது.

குடும்பநல ஆலோசகர் மற்றும் மனநல ஆலோசகர் கருத்துக்கள்

பெற்றோருக்கும், பிள்ளைகளுக்கும் இடையிலான கருத்து வேறுபாடுகளை போக்கும் ஒரே வழி மனம் திறந்த உரையாடல்களும், பரஸ்பர புரிந்துணர்வும் மட்டுமே என்பதை வலியுறுத்தினர். அதிலும் திருமதி. ரத்னா அவர்கள், பெற்றோர் பிள்ளைகளின் நம்பிக்கையை பெறும் வகையில் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்று வலியுறுத்தினார். குறிப்பாக பிள்ளைகள் தங்களிடம் மனம் திறந்து ஒரு விடயத்தினைப் பகிரும் பொழுது, அதைப் பற்றி அறிவுரைக்காகவேனும் ஏனையோருடன் பேசுவதைத் தவிர்க்க வேண்டும் என்று கூறினார். இல்லையேல் அவர்களது நம்பிக்கை உடையும்பட்சத்தில் ஒரு பிரச்சனைக்காக உங்களை அணுகத் தயங்குவார்கள். மேலும் பெற்றோர் பிள்ளைகள் தங்களது பிரச்சனைகளைக் கூறும்போது எந்தவொரு உடனடி எதிர்வினையையும் காட்டாமல், அவர்களைக் குற்றம் சுமத்தாமல், பொறுமையாக அவர்கள் கூறுவதினைக் கேட்க வேண்டும். அதேவேளையில் பிள்ளைகளும் எந்தவொரு பிரச்சனை வந்தாலும் முதலில் பெற்றோருடன் கலந்துரையாட வேண்டும். பெற்றோரினை விட வேறொருவரும் உங்கள் நன்மையை மாத்திரம் கருத்திற்கொண்டு செயற்பட மாட்டார்கள் என்பதையும் வலியுறுத்தினார்.

மனநல ஆலோசகரும் இளைஞர்கள் எப்பொழுது எவ்விடயங்களை, எப்படிப்

பெற்றோரிடம் சொல்ல வேண்டும் என்பதும் புரிந்து நடந்துகொள்ள வேண்டும். சரியான தருணத்தில் நடைபெறும் உரயாடல்கள், நல்லதொரு சமநிலையான தீர்வைக் கொணர உதவும் என்பதை வலியுறுத்தினார்.

நேயர்கள் கேள்வி நேரம்

இந்நிகழ்வின் மிகச் சிறந்த வெற்றியாக நேயர்கள் ஆவலுடன் உரையாடியதையும், தங்கள் அனுபவங்களைப் பகிர்ந்து கொண்டமையையும் கூறலாம். அதிலும் குறிப்பாக இத்தருணத்தில் எமது சமூகத்தில் நிலவிவந்த சில கருத்துக்கள் தகர்க்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது.

முதலாவதாக சிறுவர்களாக இருந்தபோது பெற்றோரிடம் நெருங்கிப் பழகும் நீங்கள் இளைஞரானது வெகுதூரம் சென்று விடுவதாகவும், பெரும் இடைவெளி ஏற்படுவதாகவும் நேயர் ஒருவர் கேட்ட போது, இளைஞர்கள், அதை ஏன் இடைவெளியாகப் பார்க்கிறீர்கள்? அது எங்களது உறவு முறையில் ஏற்பட்ட சிறிய மாற்றம்தானே தவிர இடைவெளி அல்ல என்பதை வலியுறுத்தினார். சிறியவர்களாக இருந்தபொழுது நாங்கள் அதிகம் உங்களில் தங்கியிருந்தோம், இப்பொழுது வேலை, படிப்பு போன்ற காரணங்களால் வேறு இடங்களிற்கும் செல்லவேண்டி இருக்கிறது. இது இடைவெளி அல்ல. ஒரு மாற்றம் மட்டுமே என்றனர்.

இரண்டாவதாக, நேயர் ஒருவர், இன்றைய இளைஞர்கள் மத்தியில் “brakeup” சாதாரணமாகிவிட்டது. ஏன் எப்பொழுதும் தாவிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டபொழுது, இளைஞர்கள், அப்படிப் பொதுப்படையாக

நீங்கள்தான் கருதுகிறீர்கள். நீண்ட காலமாக ஒரே உறவில் நிலைத்திருப்பவர்கள் அதிகம் உள்ளனர். தாவிக்கொண்டே இருப்பவர்கள் ஒரு சிறிய சதவீதமானவர்கள்தான். மேலும் அப்படியே வைத்துக்கொண்டாலும், அக்காலத்தில் விவாகரத்துக்கள் அதிகம் நடைபெறவில்லையா என்ன? என்ற கேள்வியும் இளைஞர் பக்கமிருந்து வந்தது. அதேவேளையில், திருமதி. ரத்னா அவர்களும், நாங்கள் முன்னர் எத்தனை ஜாதகங்களை நிராகரித்திருப்போம்? அதுதான் இவர்களது “breakup” ம் என்றார். மேலும் இளைஞர்களும் வழக்கைத் துணையுடன் எப்பொழுதும் மகிழ்ச்சியாக மட்டுமே இருக்காது, சண்டைகளும் வரும் என்பதையும் புரிந்துகொள்ள வேண்டும் என்றார்.

இந்தக் கலந்துரையாடல், சரி - தவறு என்பதைத்தாண்டி, ஒரு பாதுகாப்பான உறவினை உருவாக்க பெற்றோருக்கும், பிள்ளைகளுக்குமான மனம் திறந்த உரையாடல்களும், பரஸ்பர நம்பிக்கையும், மரியாதையும் முக்கியம் என்பதை உணர்த்திய ஒரு முயற்சியாக அமைந்தது. உறவுகள் மாறலாம் கருத்துக்கள் வேறுபடலாம். ஆனால், அந்த மாற்றங்களுக்குள் கூட ஒருவரை ஒருவர் கேட்கும் மனநிலை நிலைத்திருக்கும்போது, குடும்ப உறவுகள் மேலும் வலுப்பெறும் என்பதே இந்நிகழ்வின் மையக் கருத்தாக வெளிப்பட்டது.

மீண்டும் ஒரு வாசகர் முற்றத்தில் சந்திப்போம்.

- இளவேனில் ஆசிரியர் குழு -

பெற்றதற்கு ஒரு விருது

என்றுமே இல்லாதவாறு எனது கையடக்கத் தொலைபேசி கடந்த மூன்று நாட்களாக ஓய்வின்றி அழைத்தவாறே உள்ளது. நண்பர்கள், உறவினர்கள், உற்றார், தெரிந்தோர், தெரியாதோர், அறிந்தோர் மற்றும் அறியாதோர் என தொலைபேசியில் அழைத்து வாழ்த்துக்களைத் தெரிவிப்போர் ஒரு பக்கம். முக நூல்களிலும், சமூக ஊடகங்களிலும், குறுஞ்செய்திகளிலும் பாராட்டுவோர் ஒரு பக்கம். இதற்கு மேலாகப் பூச்செண்டுகள், வாழ்த்து மடல்கள் மற்றும் பரிசுகள் வீட்டு வாசலில் நிறைந்திருந்தன. இன்னும் இரு நாட்களில் எனக்கு விருதும் வழங்கப்போகின்றார்கள். இந்த அளவு பாராட்டுக்களையும் வாழ்த்துக்களையும் பெறாமளவுக்கு நான் என்ன செய்தேன்? என்னுடைய 70 வருட வாழ்க்கையில் மருத்துவத் துறையில் எத்தனையோ சத்திர சிகிச்சைகளை வெற்றிகரமாகச் செய்திருக்கின்றேன். பல்லாயிரம் உயிர்களைக் காத்திருக்கின்றேன். இலங்கையிலே போர்ச் சூழலில் ஆயிரமாயிரம் மக்கள் பாதிக்கப்பட்டபோது உயிரைப் பணயம் வைத்து, குடும்ப நலனுக்கு மேலாகப் போர்க்களத்தில் வைத்திய சேவை செய்திருக்கின்றேன். உயிர்ப்பத்து, அச்சுறுத்தல் என இராணுவத்தினாலும், பல அரசியற்கட்சிகளாலும் விடுக்கப்பட்ட போதிலும் எதனையும் கண்டு அஞ்சாது, துச்சமாகத் தூக்கி எறிந்து மருத்துவ சேவையே மகேசன் சேவை என வாழ்ந்திருக்கின்றேன். அப்போது கூட இந்த அளவிற்கு நான் பாராட்டப்பட்டேனா?

மூன்று தலைமுறைகளாக எனது குடும்பம் வைத்தியர்களால் நிறைந்திருந்தது. என்னுடைய அப்பப்பாவின் அப்பா ஒரு அப்போதகர். சாவகச்சேரியில் அவரைத் தெரியாதவர் இருக்க முடியாது. எனது அப்பா ஒரு சத்திர சிகிச்சை நிபுணர். அம்மா

பவித்ரா ராகவன்

யாழ் போதனா வைத்தியசாலையின் பிரதான தாதி (head nurse). நானும் அப்பா வழியில் ஒரு சத்திர சிகிச்சை நிபுணர். என் மனைவி சித்ரா ஒரு மகப்பேறு வைத்தியர்.

எனது தம்பி குழந்தைகள் நல வைத்தியர். சொல்லப்போனால் குடும்பமே ஒரு வைத்தியக் குடும்பம் எனப் பலரும் பாராட்டுவார்கள். 1996 ஆம் ஆண்டு புகலிடம் கோரி ஆஸ்திரேலியாவுக்கு வந்த போது எனது மகன் ராகுல் பிறந்து மூன்று மாதக் குழந்தை. பிறந்த ஊரையும் மக்களையும் சொத்துக்களையும் விட்டு யாரும் இல்லாத நாட்டில் வாழ்க்கையை மீளவும் அடிமட்டத்திலிருந்து தொடங்குவது எவ்வளவு கடினமானது என்பது நாட்டை விட்டு வெளியேறிய ஒவ்வொருவருக்கும் புரியும். வார்த்தைகளால் அந்த வலியை விவரித்துவிட முடியாது. நானும் இந்த விதிக்குள் உட்பட்டவனே. ஒருவாறாக இதுவும் கடந்து போனது. இரவு பகலாய் ஆஸ்திரேலியா நாட்டில் பரீட்சைக்குப் படித்து, பகுதி நேர வேலைகளுக்குச் சென்று எனது மருத்துவச் சேவையை இங்கும் தொடங்கினேன். எனக்கும் என் மனைவி சித்ராவிற்கும் அத்தனை வளங்களை இழந்த பின்பும் இருந்த ஒரே கனவு எப்பாடுபட்டாவது ராகுலை நல்ல வைத்தியனாக உருவாக்க வேண்டும் என்பதுதான். ராகுலும் பாடசாலையில் அனைத்துப் பாடங்களிலும் நன்கு சிறந்து விளங்கினான். ஆசிரியர்களாலும் அதிபராலும் பாராட்டப்பட்டான். அவனது திறமை அவனை மட்டும் அடையாளப்படுத்தவில்லை. எம்மையும் அடையாளப்படுத்தியது. இதைத் தவிரவும் கால்பந்து விளையாட்டிலும் ஆர்வமாக ஈடுபடுவான். அவனது உடல்வாகு அதற்குப்

பெரிதும் ஒத்துழைக்காத போதும் நேரம் கிடைக்கும் போதெல்லாம் தொடர்ந்து பயிற்சி செய்வான். சொல்லப் போனால் அவனது விடாமுயற்சியைக் கண்டு நானும் சித்ராவுமும் பலமுறை பிரமித்ததுண்டு. ஆனாலும் கல்வியிலும் அவன் சிறந்து விளங்கியதால் நாம் எதுவும் சொல்வதில்லை. இப்படி இருக்கின்றபோது vce பரீட்சையில் ராகுல் மிகச்சிறந்த சித்தியையும், மருத்துவத்துறைக்குத் தேர்வாகப் போதுமான ATAR புள்ளிகளையும் பெற்றிருந்தான். நானும் சித்ராவுமும் அவனை எந்தப் பல்கலைக்கழகத்தில் மருத்துவம் கற்கச் சொல்லலாம், அதன் பின் ஏதாவது மேற்படிப்பு, தொழில் எனக் கற்பனையில் மிதந்து கொண்டிருந்தோம். பிள்ளைகளைப் பெற்றதன் பின்னர் பெற்றோரின் வாழ்க்கை அவர்களைச் சுற்றியே அமைகிறது. அவர்கள் பெறுகின்ற வெற்றிகள் தாம் பெற்ற வெற்றிகளை விடப் பல மடங்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கின்றது. அன்று நாங்களும் அவ்வாறான வெற்றியில் திளைத்திருந்தோம், மகிழ்ந்திருந்தோம். ராகுலோ எமக்கு ஒரே பிள்ளை. அவனை அன்றி எமக்கு வேறு உலகம் இல்லை.

அன்று நண்பர்களுடன் வெற்றியைக் கொண்டாடிவிட்டு வந்தவன் “அம்மா அப்பா நான் உங்களோட கொஞ்சம் discuss பண்ணோணும்”

“சொல்லு ராகுல். மொனாஷ் யுனிவர்சிட்டி வேணுமா அல்லது யுனிவர்சிட்டி ஆஃப் மெல்பன் நல்லமா? இல்லை வேறு நாட்டுக்குச் சென்ற படிக்கப் போகிறாயா. எதுவென்றாலும் எனக்கும் அம்மாவுக்கும் ஒகேதான்” என்றேன்.

“அதில்லை அப்பா. நான் காற்பந்து விளையாட வேண்டும். நல்ல காற்பந்து வீரனாக வரவேண்டும். வெற்றிகள் பல பெற வேண்டும்.”

“என்ன ராகுல், உனக்கு என்ன ஆச்சு? நீ ஒரு வைத்தியனாக வரவேண்டும். அதற்குத்தானே எல்லாமே”

“ஆனால் அப்பா soccer எனது passion. எனக்கு அதில்தான் ஈர்ப்பு அதிகம்.

அதனால்...” அவன் முடிப்பதற்குள்

“போதும் ராகுல் உன் முட்டாள்தனத்தை மூட்டை கட்டி வை. இந்த சுப்ரமணியன் பெடியன் பரத்தான் உன் மூளையைக் கெடுத்திருப்பான். எல்லாம் அவனால்தான். தேவையில்லாமல் உன்னைக் கிளப்பில் சேர்த்து விட்டவன். நான் அப்ளிகேஷன் fill பண்ணுகிறேன். உனக்கு எந்த யூனிவர்சிட்டியில் மெடிசின் படிக்க விருப்பம் என்று சொல்லு.” என்று சொல்லிவிட்டு அறைக்குள் சென்றேன்.

எதற்கும் தளராத நான் செய்வது அறியாது நிலை குலைந்து நின்றேன். பரம்பரை வைத்தியர்கள் என்று பெயர் எடுத்தவர்கள் நாங்கள். மருத்துவத் துறையிலே கைதேர்ந்தவர்கள். அப்படிப்பட்ட பேர்போன குடும்பத்திலிருந்து வந்தவன் காற்பந்துத்துறையிலா? நாடு விட்டு நாடு வந்தது இதற்காகத்தானா? என்னுடைய தம்பியின் மகன் கூட மருத்துவம்தான் படிக்கின்றான். அப்படி இருக்கையில் ராகுல் மட்டும் எப்படி? சொந்தக்காரர்கள் சிரிப்பினம். சமூகம் என்ன சொல்லும். நான் தோற்றவனாகி விடுவேன். சித்ரா எப்படி எனக்குச் சமாதானம் சொல்வதென்று தெரியாது நின்று கொண்டிருந்தான்.

எது எவ்வாறாக இருந்தாலும் ராகுல் தனது முடிவில் திடமாக இருந்தான். பலரும் பேசிப் பார்த்தோம். அவன் முடிவில் மாற்றம் இல்லை. கடைசியாக என்னிடம் வந்த சித்ரா “நான் சொல்வதைக் கொஞ்சம் கேளுங்கோ. விருப்பமில்லாத துறையில் அவனை வலுக் கட்டாயமாகத் திணிக்க முடியாது. சமூகத்தின் வசைமொழிக்குப் பயந்து எங்கட மகனிண்ட வாழ்க்கையை முடிவு செய்யக் கூடாது. உங்களுக்கு மருத்துவத்துறை பிடித்த ஒன்று. ஆனால் ராகுலுக்கு அது பிடிக்கவில்லை.”

“என்ன விசர்க்கதை கதைக்கிறீர். உமக்கு டாக்டராக வர விருப்பம் இருக்கவில்லை. டீச்சர் ஆகவேண்டும் என்றுதான் ஆசைப்பட்டீர். ஆனால் இன்றைக்கு நீர் எவ்வளவு நல்லா இருக்கிறீர். உம்முடைய அம்மா அன்றைக்கு உம்மை force

பண்ணினதால்தான் இந்த வாழ்க்கை உமக்கு கிடைத்தது.”

“ராம், ஆனால் பிடித்த தொழில் செய்வதற்கும் தொழிலைப் பிடித்ததாக மாற்றுவதற்கு வித்தியாசம் இருக்கின்றது அது உங்களுக்குப் புரியாது. இழந்தவனுக்குத்தான் வலி தெரியும். சொல்வதைக் கேளுங்கோ. மருத்துவம், பொறியியல், சட்டம் என்று ஒரு சில துறைகள்தான் உயர் தொழில் என்று சொல்லும் குறுகிய எண்ணம் உடையவர்களாக நாங்களும் இருக்கக் கூடாது. கண்டிப்பாக ராகுல் உங்களுக்குப் பாராட்டுகளை வாங்கிக் கொடுப்பான். நம்புங்கோ. அவனது முடிவை நீங்கள் ஆதரிக்காவிட்டாலும் பரவாயில்லை. குறுக்க நிக்க வேண்டாம். எனக்காகவாவது இதை செய்யுங்கள்.”

சித்ராவின் வார்த்தைகள் என்னைச் சமாதானப்படுத்தவில்லை. ஆயினும் அவளது வேண்டுகோளுக்கு மதிப்பளிக்க வேண்டும் எனத்தோன்றியது. எப்போதும் தூரநோக்கில் அவள் முடிவெடுப்பவள். அத்தோடு இதற்கு மேல் போராடிப் பயனில்லை என்று மௌனம் காத்தேன்.

வருடங்கள் கடந்தன...

இன்று இத்தனை பாராட்டுகளும் வாழ்த்துக்களும் நான் மருத்துவத்துறையில் செய்த சாதனைகளுக்காகவில்லை. எனது சமூக சேவைக்கும் இல்லை. எனக்கு கிடைத்த விருது, சாதனையாளனைப் பெற்றதற்காக. அன்று எந்தத் துறையை ஒரு பொருட்டாக நான் கருத மறுத்தேனோ, அந்தக் கால்பந்துத் துறையே என் மகனை சாதனையாளனாக மாற்றி இருக்கின்றது. மகனின் அபிலாசைகளுக்கு மதிப்பளித்துத் துணிந்து அவனுக்கு உறுதுணையாக நின்றவர் என்று அந்த நிகழ்வின் பிரதம விருந்தினர் என்னைப் புகழ்ந்து ஆற்றிய உரை என்னை ஒரு நிமிடம் ஸ்தம்பிக்க வைத்தது. இந்த பாராட்டுகளுக்குரிய என் மனைவி சித்ரா எனக்கு அருகில் இல்லை. இந்த உலகத்திலும் இல்லை. அவள் தீர்க்கதரிசிதான்.

இன்று நானோ ஈன்ற பொழுதின் பெரிதுவக்கும் தன்மகனை சான்றோன் எனக் கேட்ட தந்தையாய்..., கண்ணில் இருந்து வழிந்த கண்ணீர்த் திவலைகள் இதற்கு சாட்சியாய்...

ஒரு சேலையின் பயணம்

அக்டோபர் மாதம், இளங்காலை வெயில் என அன்றைய காலைப் பொழுது ரம்மியமாக இருந்தது. மக்கள் குளிர்க்கான மெலிதான கார்டிகளை போட்டுக்கொண்டு காலை நேரப் பரபரப்பில் இருந்தனர்.

எப்பொழுதும் பக்கத்து கபேயில் லாட்டே வாங்க வரும் கிரிஸ் "ஹாய்" என கையசைத்து விட்டு சென்றான். குட்டி நாயுடன் வேலைக்கு செல்லும் ஐரோப்பிய பெண்மணி சினேகமாகச் சிரித்து காலை வணக்கம் சொல்லுவாள். ஆனால் பெயர் தெரியாது, கேட்டதும் இல்லை. மணி ஒன்பது ஆகிவிட்டதால் மெல்பர்னின் தென்கிழக்கில் இருக்கும் டேண்டினாங்கின் பிரதான தெரு மேலும் பரபரப்பாகிவிட்டது. மல்லிகா தன் கடையைத் தூசு தட்டிச் சுத்தம் செய்துவிட்டு, "வீ ஆர் ஓப்பன்" என்ற பலகையைத் தொங்கவிட்டார். புடவைகளை ஒருமுறை சரியாக உள்ளதா எனப் பார்த்துவிட்டு இன்றைக்குத் தன் தோழி கொடுத்த பையைப் பிரித்தார். உள்ளே இரண்டு சிகப்பு நிற சேலைகளும் ஒரு அடர் மஞ்சளும் இருந்தன. ஒன்று பருத்தி, ஏனைய இரண்டும் விசேஷங்களுக்கு அணிவது போன்று வேலைப்பாடுகளுடன் இருந்தது. மல்லிகாவிற்கு ஏனோ ஏமாற்றமாக இருந்தது. அவளுக்கு எப்பொழுதும் மென்மையான நிறங்களில்தான் ஈர்ப்பு அதிகம். தனக்குத்தானே புன்னகைத்துக் கொண்டாள். 'நீ புடவை எடுக்க வரவில்லை, விற்பதற்காகக் கடைவிரித்துள்ளாய். மறந்துவிடாதே' என தன்னைத்தானே இடித்துக் கொண்டார். மல்லிகா மெல்பேர்ன் வந்து 30 வருடங்களுக்கு மேல் ஆகிவிட்டது. பலவிதமான வேலைகள், சிறு தொழில்கள் என்று விதவிதமான கற்றல்கள், அனுபவங்கள். திருமணமான புதிதில் இந்தியா செல்லும்பொழுது வீட்டு சாமான்கள், குழந்தைகளுக்கான உடுப்புகள் என நிறைய வாங்குவார். மகன்கள்

சாந்தி சிவகுமார்

வளர்ந்து தங்களுக்குத் தேவையானதை தாங்களே வாங்கத் தொடங்கிய பின் அவருக்கு ஊருக்கு செல்லும்போதெல்லாம் புத்தகங்கள் வாங்குவதைத் தவிர பிடித்தமான விஷயம் சேலை வாங்குவது. அதிலும் எளிமையான பருத்திப் புடவைகள் என்றால் கொள்ளைப் பிரியம்.

சேலைகளை வாங்குவது மட்டுமில்லாமல் அவற்றை அணிவதும் அவருக்கு மிகப் பிடித்தமான ஒரு விஷயம். நண்பர்களின் வீட்டுக் கொண்டாட்டங்கள், புத்தக வெளியீடுகள், இசை நிகழ்ச்சிகள் என எங்கு சென்றாலும் சேலையும் அதற்கு தோதான காது கழுத்து அணிகலன்களையும் விரும்பி அணிவார்.. தங்க நகைகள் மேல் நாட்டம் குறைவு. எப்பொழுதும் ட்ரென்டியாக இருப்பது பிடிக்கும். அது தன்னை இளமையாக வைத்திருப்பதாகவும் நம்புவார். இதில் சிக்கல் என்னவென்றால் ஊருக்குப் போகும்பொழுதெல்லாம் அம்மாவும் அக்காவும் உனக்குதான் சேலை பிடிக்குமே, நீ கட்டவும் செய்கிறாய் என்று தங்களுக்கு வந்த சேலைகளையும் சேர்த்து வைத்து விடுவார்கள். அதற்கு மேல் தோழிகள். ஒரு முறை தோழியின் அம்மாகூட சேலையைப் பரிசாகக் கொடுத்தார். முதலில் மகிழ்ச்சியாக இருந்தாலும் நாட்கள் செல்லச் செல்ல தான் விரும்பியதை வாங்க முடியாமல் போனதும் சேலைகள் சேர்ந்து விட்டதும் ஒரு தொய்வைக் கொடுத்தது. இப்பொழுது எல்லாம் தீர்க்கமாகத் தான் வந்து எடுத்துக் கொள்வதாக மனம் நோகாமல் சொல்லிவிடுவார். பற்றாக்குறைக்கு மிக்ஸ் ரூ மேட்ச் பிளவுஸ் ஸ்டைல் வந்ததும் ஆன்லைன் ஆர்டரும் அதிகமாகிவிட்டது. தினமும் இரவு அரை மணி நேரமாவது புதுப் புடவை

வரவுகளையும், செடிகள் பராமரிப்பு காணொளிகளையும் காணாமல் தூங்கப் போவதில்லை என்ற அளவுக்குப் போய்விட்டது. ஆனாலும் அதில் ஒரு குழந்தைதனமான மகிழ்ச்சி. நேர விரையம் உருப்படியாக ஏதாவது செய்யலாம் என்ற எண்ணம் எப்பொழுதாவது வந்தால், வாழ்க்கையை வாழ வேண்டாமா? எந்திரமா என்ன 24 மணி நேரமும் புரொடக்ஷனை பற்றியே யோசித்துக் கொண்டிருப்பதற்கு?

கல்லூரி முதலாம் ஆண்டு படிக்கும் காலத்தில் மல்லிகாவிடம் நான்கு அல்லது ஐந்து சேலைகள்தான் இருந்தது. அதுவும் தினசரி கட்டுவதுபோல் கிடையாது. அப்போதே சேலை கட்ட விருப்பம் என்றாலும் பெரிய பெண்ணாகத் தெரிகிறாய் என்று அம்மா அனுமதிக்க மாட்டார். அந்தக் காலகட்டத்தில் ரோஜா திரைப்படமும் அந்த பாடல் வரியையும் மாய்ந்து மாய்ந்து பேசியது அவருக்கு நினைவுக்கு வந்தது. சித்திரத்து மேலே சேலை கட்ட ஆசை என்ற பாடல் வரியை ஒரு ஆணால் எப்படி எழுத முடிந்தது என அந்த திரைப்படம் வந்த நாட்களில் வியந்ததுண்டு.

கதவு திறக்கும் மணியின் சிலம்பல் எண்ண அலைகளை கலைத்தது. 40 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்மணி தன் பெண்ணுடன் உள்ளே நுழைந்தார். பெண்ணிற்கு பதினான்கு அல்லது பதினைந்து வயது இருக்கலாம் தயக்கத்துடன் உள்ளே நுழைந்தனர். ஹலோ, ஹவ் ஆர் யூ என்றார். பதிலுக்கு முகமன் கூறிவிட்டு சேலைகளை மேம்போக்காக ஒரு பார்வை பார்த்தனர். மல்லிகா அவர்களை தொல்லை செய்ய வேண்டாம் முதலில் பார்க்கட்டும் என்று உதவி தேவை என்றால் கூப்பிடுங்கள் என்று கூறிவிட்டு சற்று ஒதுங்கி வேறு வேலைகளை கவனிக்கத் தொடங்கினார். பத்து நிமிடம் பட்டும் படாமலும்

பார்த்துவிட்டு நன்றி கூறிச் சென்று விட்டனர். அடுத்த ஒரு மணி நேரமாக யாரும் வரவில்லை. மெலிதான தமிழ்த் திரையிசையை ஒலிக்கவிட்டு, வேலைகளைத் தேடிப் பிடித்து செய்துவிட்டு, என்ன செய்யலாம் என்று அவர் யோசித்தபொழுது 50 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்மணி ஹாய் என்று பலமாக சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே நுழைந்தார். எப்படி இருக்கிறாய் என்று கேட்டுவிட்டு நல்ல மஞ்சள் நிறத்தில் சேலை உள்ளதா எனக் கேட்டார். ஐரோப்பிய பின்புலம்போலத் தெரிந்தது. இரட்டைச் சடை போட்டிருந்தார். மல்லிகா அவரிடம் என்னவகையான நிகழ்விற்காக என்று கேட்டு மேலும் விபரங்களை அறிந்தவராய், உகந்த சேலைகளைக் காட்டத்தொடங்கினார். அவர் ஏதோ ஒரு அமைப்பின் பெயரைச் சொல்லி அதற்குத் தேவை என்று கூறினார். சுற்றிச் சுற்றி வந்துவிட்டு முடிவெடுக்க முடியாமல் பிறகு வருவதாகக் கூறி கிளம்பினார். மல்லிகாவிற்கு வியப்பாக இருந்தது. ஏன் முடிவெடுக்க இவ்வளவு தயக்கம்? தனக்கு என்ன தேவை என்று தெரியாததா அல்லது விலையா? ஆனால் விலையைப்பற்றி அவர் பேசவே இல்லை. மல்லிகாவைப் பொறுத்தவரையில் அவர் எப்போது ஊருக்கு போனாலும் இன்ன நிறத்தில் இன்ன துணி வகையில்தான் வேண்டும் என்று செல்வதினால் மாபெரும் ஜவுளிக்கடைகளை ஆர்வத்தில் வலம் வருவாரே ஒழிய தொலைந்து போனதில்லை. இப்படியே வாங்கி வாங்கி புடவைகளும் சுடிதர்களும் குவிந்து விட்ட நிலையில்தான் ஏன் இவற்றை இரண்டாம் தரமாக விற்கக்கூடாது என்ற எண்ணம்கூட அவருக்குத் தோன்றியது. அல்லது வாடகைக்கு தரலாம் என்ற யோசித்து பின் விற்பதுதான் இலகுவானது என்று முடிவுசெய்து இந்தக் கடையை வாடகைக்கு எடுத்திருந்தார்.

20X20 அடி உள்ள ஒரு அறை. ஒரு

மூலையில் பின்புறம் செல்ல கதவு. அங்கே சின்னதாக சாப்பிடுவதற்கு தோதாக ஒரு இடமும், அப்படியே பின்னால் சென்றால் கழிவறையும் இருந்தது. தன் விருப்பப்படியும், AI யின் துணையோடும் கடையை எளிமையாக, சேலைகளை வைத்தே வடிவமைத்திருந்தார். இரண்டு வண்ணமயமான மோடாக்களையும் உடன் வருபவர்கள் உட்காருவதற்காக இருந்தது. பல கடைகளில் அமர்வதற்கு இடமில்லாமல் உடன் வரும் பெரியவர்கள் அவதிப்படுவதை பார்த்திருந்ததால் இந்த ஏற்பாடு. தன் கடைக்கு என்ன பெயர் என யோசித்தபோது “ஸ்டோரீஸ் ஆஃப் சாரீஸ்” என உடனே மனதில் வந்த பெயர் பிடித்து விட்டது. தான் விற்கும் அனைத்து சேலைகளுக்கும் ஒரு வீடு இருந்ததும் அவை வீடுகளுக்கு வந்ததும் வீட்டில் உள்ளவர்களின் மனதில் இடம் பிடித்ததும் என ஒவ்வொரு சேலைக்கும் ஒரு கதை இருந்ததால் இந்த பெயர் பொருத்தமாக இருந்ததாகவும் தோன்றியது. சேலை மட்டுமில்லாமல் இப்பொழுது சட்டைக்குத்தான் முக்கியத்துவம். பலவிதமான வடிவமைப்புகள், விலையும் அதிகம். மல்லிகா இப்படி சேலை விற்பது தெரிந்ததும் அவளுடைய தோழிகளும் அவ்வப்போது தன் சேலைகளைக் கொடுத்தனர்.

கடந்த நான்கைந்து வருடங்களாகவே பல விடயங்களின் மேல் மனம் சமன்பட்டு ஒரு விலகல் இருந்தாலும் செடிகளும் சேலைகளும் விதிவிலக்காக இருந்தன. விதவிதமான பச்சை நிறத்திலும் பலவிதமான வடிவமைப்பிலும் உள்ள இலைகள் அவரை ஈர்த்த வண்ணம் இருந்தது. அவற்றை பார்க்கையிலே தன்னை அறியாமல் தான் சாந்தமடைவதும் அவை தன்னிடம் உரையாடுவதாகவும் மனப்பூர்வமாக நம்பினார். சேலைகளும் அப்படியே. தன் இரகசியங்கள் அனைத்தும் தெரிந்த பதின்

வயது தோழிபோல், அவருடனே இருந்தது. அவருக்கும் அவற்றை பிரிய மனம் வந்ததில்லை. ஒவ்வொரு சேலைக்கும் ஒரு கதை. யார் கொடுத்தார்? எதற்காக கொடுத்தார்கள்? அதன் சட்டையை எப்படி வடிவமைத்தார் என. சில சட்டைகள் புடவையை விட விலை கூட.

30 வருடங்களுக்கு முன், கல்லூரி படிக்கும் காலங்களில் சட்டையின் நிறம் புடவையின் நிறத்தை அப்படியே ஒத்து இருக்கவேண்டும். கொஞ்சம் நிறம் வேறுபட்டு இருந்தாலும் மனம் ஏற்காது. இப்பொழுது மிக்ஸ் ரூ மாட்ச் வந்தது ஒரு பெரிய வரப்பிரசாதம். யார் இந்த ஆடை அலங்காரத்தை நிர்ணயிக்கிறார்கள்? மக்களுக்கு இது பிடிக்கும் என எப்படி அவர்கள் கண்டறிகிறார்கள்? எப்படி மக்களிடம் கொண்டு சேர்க்கிறார்கள்? ஒரு காலத்தில் “பேஷன்” என கொண்டாடி பின் அதுவே பழையதாகி எப்படி புறக்கணிக்கப்படுகிறது?

அன்று செவ்வாய்கிழமை என்பதால் மல்லிகா ஐந்து மணி ஆனதும் கடையை மூடிவிட்டு மகிழுந்ததை கிளப்பி இரவு உணவு என்ன செய்வது என்று யோசித்தபடி கிளம்பினார்.

வரவு செலவுக் கணக்கைச் சரி பார்த்துக் கொண்டே கடையில் வருபவர்களையும் பார்த்தவாறு வேலை செய்து கொண்டிருந்தார். வார இறுதி என்பதால் வருவார் போவார் அதிகமாக இருந்தது. அப்போது இரண்டு கல்லூரி படிக்கும் பெண்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். ஒருவர் இந்தியர்போலத் தெரிந்தார். மற்றவர் உள்ளூரைச் சேர்ந்தவர். ஹாய் என்று புன்னகைத்தபடி அவர்களிடம் பேச்சுக் கொடுத்தேன். பிறந்த நாள் விழாவிற்கு எல்லாரையும் சேலையில் வரச்சொல்லி இருந்ததால் அந்த உள்ளூர் பெண்ணிற்கு எளிமையான ஒரு சேலை தேவையாக இருந்தது. என்ன விலையில் வேண்டும் என்று

கேட்டு ஒவ்வொன்றாக அந்த பெண்ணின் தோல் மீது மடித்து வைத்து எப்படி இருக்கும் என்று காட்டினார். அந்த பெண்ணிற்கும் மல்லிகாவைப் போலவே மென் நிறங்களே பிடித்தமாக இருந்தது. ஒரு ஏலக்காய் நிறமுள்ள சேலை அவளுக்குப் பிடித்து விட்டது. மல்லிகா வேறு சேலைகளை காட்டியபடி இருந்தாலும் அவளுக்கு அதன் மீதே கண். மல்லிகாவிற்கு சற்று ஏமாற்றமாக இருந்தது. அது அவருக்கு மிகவும் பிடித்த சேலை. அவள் வேறு சேலையை எடுத்து விட வேண்டும் என்று அவரால் ஆன வித்தைகளை செய்தார். தோழிகள் இருவரும் அதற்கு என்ன மாதிரி சட்டை போடுவது என்று பேசிக் கொண்டு இருந்தனர். சட்டையை அவளுடைய அளவிற்கு பிடித்து தருவாரா என்றும் கேட்டு தெரிந்து கொண்டார்கள். நாளை வருகிறோம் என்று கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டார்கள். அப்பாடா என்று இருந்தது அந்த சேலையை எங்காவது பின்னுக்கு போட்டு விடலாமா என்று மனம் ஒரு வினாடி சஞ்சலப்பட்டது. தன்னைத்தானே திட்டிக்கொண்டு எல்லா சேலைகளையும் மீண்டும் அலமாரிகளில் அடிக்கி வைத்தார். கடையில் இப்பொழுது யாரும் இல்லாததால் அந்த சேலையை எடுத்து வந்து தன் மேல் போட்டு கண்ணாடியில் அழகு பார்த்தார். ஒருமுறை சென்னை சென்றபொழுது, கடையில் பொம்மைக்கு கட்டியிருந்த சேலை பிடித்துப்போய் அவர்களிடம் அதை கழட்டி தரச்சொல்லி வாங்கிவந்தது. அதற்கு ஏற்றார்போல முழுக்கை பிளவுஸ் தைத்து ஒரு பிறந்த நாளன்று கட்டியது. தான் போட்டிருந்த டைட்ஸின் மேலே கட்டி இன்னமும் அதன் அழகு குன்றாமல் இருப்பதை இரசித்தவர், சட்டென்று தன்னைத்தானே திட்டிக்கொண்டு அந்தச் சேலையை கழட்டி மேசைமேலே போட்டார். அந்தப் பெண்கள் திரும்பி

வந்து விடக்கூடாது என்று வேண்டிக்கொண்டு மற்ற வேலைகளை கவனிக்க சென்றார்.

கடை மூடும் தருவாயில் 60 வயது மதிக்கத்தக்க பெண்மணி உள்ளே வந்தார். நல்ல உயரம், அவர் வயதுக்கு பளிச்சென்று இருந்தார். தனக்கு அடர் நிறத்தில் கண்ணாடி வேலைப்பாடுகள் உடனான ஒரு ரெடிமேட் சேலை வேண்டும் காண்பிக்க முடியுமா என்று கேட்டார். அவர் சேலையே கட்டியதில்லை எனவும் இப்பொழுது தன்னுடன் வேலை செய்யும் பெண்ணின் திருமணத்திற்கு இந்திய பாரம்பரிய உடையில் செல்லவேண்டும். ரெடிமேட் சேலை என்றால் கழன்றுவிடுமோ என்ற பயமில்லாமல் இருக்கலாம் எனச் சொல்லி கடையை ஒரு நோட்டம் விட்டார். வெரி கலர்ஃபுல் என கூறி மல்லிகா எடுத்து போட்ட நான்கு சேலைகளில் கரு நீலம் என்றால் வேறு விழாக்களுக்கும் பயன்படுத்தலாம் என தன் தேர்விற்கு விளக்கம் சொன்னவாறு விலை என்ன என்று கேட்டார். சட்டை தேவையா? பார்க்க விருப்பமா? என கேட்டபோது தான் கிராப் டாப் போட்டுக் கொள்வதாகச் சொல்லி சேலைக்கான விலையை கொடுத்தார். மல்லிகா அழகான ஒரு பருத்திப்பையில் சேலையை போட்டுக் கொடுத்தார் அந்தப் பை அவருக்கு ரொம்பவும் பிடித்து விட்டது எனக்கு தெரிந்தவர்களிடம் சொல்கிறேன் எனக் கூறி வெளியேறினார். இந்த சேலைக்கான கதை என்னவாக இருக்கும் யார் யாருக்கு கொடுத்திருப்பார்கள்? எங்கோ நெய்யப்பட்டு எங்கோ பயணம் ஆகி யார் வீட்டிலோ பாதுகாக்கப்பட்டு பின் பிரியாவிடை பெற்று வந்துள்ளதா?. மனித மனம் தன் சிந்தனையை ஏன் எல்லாவற்றிலும் பொருத்திப் பார்க்கிறது என மல்லிகா யோசித்தவாறு கடையை மூடும் வேலையை தொடங்கினார். அந்த ஏலக்காய் நிற சேலை

மீண்டும் கண்களில் பட்டது.

திங்கட்கிழமை விடுமுறை. செவ்வாய்க்கிழமைகளில் மல்லிகா தன் தோழி ரேகாவை காலை கடை திறந்து பாதி நாள் வரை வேலை செய்யுமாறு கேட்டு இருந்தார். அந்த நாளில் தன் மற்றப் பணிகளை மேற்கொள்ள தோதாக இருக்கும் என்று இந்த ஏற்பாடு. அம் மாதிரியான நாட்களில் வார இறுதியில் வந்து சேர்ந்த சேலைகளை சரி பார்த்து சேலைகளைச் சற்று மாற்றி அடுக்கி வைக்க வேண்டியது அவரின் வேலை. பொதுவாகவே பொருட்களை இப்படி இரண்டு நாட்களுக்கு ஒரு முறை மாற்றி வைத்தால் அது பார்வையாளர்களை ஈர்க்கும். அந்த வாரம் நாட்கள் வேகமாக ஓடிவிட்டது. சனிக்கிழமை கடையைத் திறந்து சுத்தம் செய்து சேலைகளை மாற்றி அடுக்கி ஒரு காபியை போட்டுக் கொண்டு வந்து அமர்ந்தபோது மணி பத்து ஆகிவிட்டது. முதல் நாள் இரவு தன் மகனுடன் உணவருந்திக் கொண்டிருந்தபோது கடையைப் பற்றிய பேச்சு வந்தது. மகன் மல்லிகாவின் முயற்சியைப் பாராட்டினார். லெட்டிங் கோ இஸ் நாட் ஈஸி அம்மா, நீங்கள் அதை இலகுவாக செய்வதும் பாராட்டவேண்டிய விஷயம் எனக் கூறியது அவருக்கு மகிழ்ச்சி அளித்தாலும் நடைமுறையில் அது அவ்வளவு எளிதாக இல்லை. ஒவ்வொரு சேலைக்கும் ஒரு கதையும் ஒரு உணர்வும் இருந்தது. அப்பா தனக்கு 20 வருடங்களுக்கு முன் எடுத்துக் கொடுத்த சேலையை எப்படி விற்பது? ஆனால் ஊருக்கு செல்லும் பொழுதெல்லாம் சேலை வாங்கிக் கொடுப்பார். பிறந்ததிலிருந்து அவர்தானே எடுத்து தருகிறார்? எத்தனையோ சேலைகளைப் பயன்படுத்திவிட்டு மற்றவருக்கு கொடுத்துள்ளோமே? இப்பொழுது மட்டும் ஏன் இந்த எண்ணம்? மெல்பேர்னில் சேலை அவ்வளவு

பழுதடையாமல் இருப்பதாலா இல்லை? இவ்வளவு தூரம் தள்ளி வந்ததாலா? இல்லை தனக்கு வயதாவதால் அதீத சென்டிமெண்ட்டா? எது எப்படியோ கொடுத்து விடுவது என்று முடிவுசெய்து கடைக்கும் அதை கொண்டு வந்த பிறகு விற்காமல் இருப்பது பலகீனமான மனநிலை என்று தோன்றியது. தன் அலமாரியைப் பார்க்கும் தோறும் சின்னதாக இருந்த ஒரு குற்ற உணர்ச்சி, வாழ்க்கையில் நடந்த சில சம்பவங்களால் தீர்க்கமான ஒரு முடிவை நோக்கித் தள்ளியது. தனக்கு பிடித்த புடவைகள் இந்தக் குற்ற உணர்வாக மாறி பாரமாவதை அவர் விரும்பவில்லை. வாங்கும்பொழுது எப்படி ஆசையாகவும் குதூகலமான மன நிலையிலும் இருந்தாரோ அப்படியே கொடுக்கவும் விரும்பினார்.

அப்போது அந்த இரு இளம் பெண்களும் புன்னகைத்தபடி உள்ளே நுழைந்தனர். மல்லிகாவின் மனம் சட்டென்று ஏமாற்றமடைந்தது. இத்தனை நேரம் யோசித்ததெல்லாம் காற்றில் போனது. அவர்கள் தங்களுக்குள் ளாகவே பேசிக்கொண்டு சேலைகளை பார்த்தபடி இருந்தனர். மல்லிகா அவர்களிடம் செல்லவே இல்லை. சற்று உன்னித்து பார்த்த பொழுது வேகவேகமாக சேலைகளை தள்ளி எதையோ தேடுவது தெரிந்தது மல்லிகா சற்று படபடப்பாக உணர்ந்தார். அந்தச் சேலையைதான் தேடுகிறார்களோ தன்னிடம் கேட்டால் விற்று விட்டது என்று சொல்லிவிடலாமா. இரண்டு நாட்களுக்கு முன்தான் அதைப் பின்னால் ஒரு மூலையில் தள்ளி வைத்திருந்தார். போய்ப் பேசி அவர்களிடம் கொடுத்து விடலாம் என்றும் தோன்றியது. மனம் ஆசைக்கும் விடுதலைக்கும் நடுவில் அல்லாடியது. அந்த பெண்கள் தன்னிடம் வராமல் அப்படியே வெளியேறிவிட வேண்டும் என்று நினைத்தார். தான் வேலை செய்வதுபோலப்

பாவனை செய்தாலும் மனம் ஒரு நிலையாக இல்லை. எக்ஸ்கியூஸ் மீ என்று அந்த இரு பெண்களில் ஒருவர் பக்கத்தில் வந்து என் மன ஓட்டத்தை கலைத்தார். நான் நிமிர்ந்து அவரை பார்த்து புன்னகைத்தபடி என் உதவி எதுவும் தேவையா? என்று கேட்டேன். அவர் நாங்கள் போனமுறை வந்த பொழுது ஒரு ஏலக்காய் நிறச் சேலையை பார்த்தோம். அது மிகவும் பிடித்து விட்டது, ஆனால் அதனை இங்கே காணவில்லை, விற்று விட்டதா எனக் கேட்டார். மல்லிகா சற்றும் யோசிக்காமல் இல்லை அது அங்கேதான் உள்ளது. அன்றே நீங்கள் திரும்பி வருவீர்கள் என நினைத்தேன் எனக்கூறி பின்னால் இருந்த அந்த சேலையை எடுத்துக் கொடுத்தார். அந்த இரண்டு பெண்களின் முகத்திலும் அளவிட முடியாத மகிழ்ச்சி. அந்த சேலையை உடனே பிரித்துப் பார்த்தனர்.

அந்தப் பெண் மீண்டும் தன் மீது ப்ளீட்ஸ் வைத்துக் காட்ட முடியுமா எனக் கேட்டாள் . வைத்தபின் கண்ணாடியில் இப்படியும் அப்படியுமாக திரும்பி தன் தோழியை பார்த்து என்ன நினைக்கிறாய் என்று கேட்டாள். அவள் சற்று தள்ளி நின்று பார்த்து சூப்பர் என்று கூற தாங்கள் அந்த சேலையை எடுத்துக் கொள்வதாக கூறி அதை மடிக்க தொடங்கியபொழுது மல்லிகா தான் மடித்து தருவதாக கூறி கடைசியாக அந்த சேலையை ஆதாரத்துடன் மடித்தார். அதை அழகான ஒரு பையில் போட்டு அந்த பெண்ணிடம் கொடுத்தார். எங்கோ கடையின் மூலையில் இருப்பதைவிட, அந்த இளம் பெண்ணுடனான பயணம் இனிதாகவே இருக்கும் என எண்ணியவாறு மற்ற சேலைகளை மடிக்கத் தொடங்கினார்.

ஒருங்கிணைப்பில்

எழுத்தாற்றலைப்
பயிலவும் மெருகூட்டவும்
ஒரு அரிய சந்தர்ப்பம்.....

எழுதிப்பார்க்கலாம்
வாங்க.....

»»»» நம் கதைகளை நாமே எப்படிச் சொல்வது...

»»»» ஒரு கரு எப்படிக் கதையாகிறது...

»»»» அதை எப்படிச் செம்மையாக எழுதித் தீர்ப்பது...

Location:

**Strong Drive Family
and Children's**

Centre

101 Strong Drive

Hampton Park, Vic

Date:

22nd

February

2026

Time:

10 - 2 PM

Entry fees:

\$10.00

RSVP by 15th Feb 2026

0401671383